

Předtím Kapitola 1

„Yeah, I'm star, but I'll fade" (Jsem hvězda, ale vyblednu), zpívá. „If you ain't sticking your knives in me, you will be eventually" (Pokud do mě nazapíchnete nože teď, uděláte to později)

„Ještě jednou," říká Guy Chambers, jeho dvorní spoluautor, producent a hudební ředitel.

Srpen 2002. Pozdní odpoledne. Robbie Williams se nachází v nahrávacím studiu Record Plant, obdélníkové budově umístěné v jedné boční ulici ve skromnější části Hollywoodu, a zpívá „Monsoon". Jako většina jeho písní, i tato je směsicí nejistoty, otevřenosti, nemravnosti a podceňování se.

Začíná znovu. „I've sun some songs that were lame, I've slept with girls on the game" (Zpíval jsem písně, které nebyly přesvědčivé, spal jsem s lehkýma holkama).

Kromě vokálů je již toto nové album téměř hotové. Rob přiletěl do Los Angeles na začátku tohoto roku a zůstal tu, protože zjistil, že je tady šťastnější. Vydal nové album *Swing, When You're Winning*, čtvrté v pěti letech, a dokončil turné, které pro něj bylo vyčerpávající a deprimující. Lidem okolo oznámil, že si dá roční pauzu. Věděl, že si ji zaslouží a že ji potřebuje. Což ještě neznamená, že věděl, jak s ní naloží.

Nakonec se rozhodl, že natočí další desku. Každý den před soumrakem chodí z domu na Hollywood Hills sem do studia, aby si poslechl poslední mixáže, udělal rozhodnutí a zpíval.

„Myslím, že ta prostřední osma by nemusela být tak těžká," říká mu Guy.

„Ale zní to skvěle," oponuje mu Rob.

„Bylo by fajn mít to v tom středu barevnější," trvá na svém Guy.

„OK," říká Rob. „Ať je to teda béžový."

Guy obrací oči v sloup.

Rob zkouší „Monsoon" znovu, víc se do toho opírá, doprovází se na kytaru. Když se dostane k refrénu, vyhrne si tričko a ukáže bradavky. V režijní místnosti je devět lidí. Někteří jsou zapojeni do vytváření desky a někteří tu prostě jen jsou. Já jsem strávil čtyři dny v autě jízdu z Oklahoma City sem. Rob je tím fascinovaný a trochu zmatený. Nechápe, že někdo je schopen vydržet tak dlouhou dobu sám se sebou a svými myšlenkami jen proto, aby se sem dostal. Aby se díval a poslouchal a zachytil průběh jeho života a napsal o tom pár slov. Narazil jsem na něj náhodou letos v lednu v hotelu Sunset Marquis, kde bydlel, než se rozhodl, že Los Angeles je to pravé místo, kde chce žít. Bylo to poslední ze série příležitostných, ale přátelských setkání za celá léta. Předpokládám, že to bylo právě tohle náhodné setkání, které ho přimělo k tomu, aby mě sem pozval.

Myslím, že tu budu asi týden. Možná deset dní.

.....

Zpátky k lednu: poté, co jsme do sebe narazili na nádvoří hotelu Sunset Marquis, mě pozval k sobě do vily zahrát si vrhcáby. Zatímco si povídáme, on vyhrává. Je fajn ho vidět, ale připadá mi podrážděný a neklidný. Když mu telefonuje dívka, se kterou se momentálně schází, předstírá, že je svůj nejlepší přítel Jonathan Wilkes (který je také ve městě, ale teď není doma). Říká, že Robbie tu teď není a že mu předá zprávu, protože už se pravděpodobně nikdy nevrátí.

Mezi hody kostkou mi nastíní svoji tíživou situaci. Ačkoli ve skutečnosti je velice pyšný na svoje swingové album, které právě vyšlo, dnes se přiznává k tomu, že počítal s tím, že to bude propadák. Jako by měl být neúspěch této desky jednoduchou cestou k ukončení kariéry, ulehčení situace a uvolnění nátlaku. A teď má jeho trik úplně opačný účinek. Album, které jeho nahrávací společnost považovala za riskantní hru a odmítla ho akceptovat jako plnohodnotné album Robbieho Williamse, je nyní na té nejlepší cestě stát se jeho albem nejúspěšnějším. Mohl by se cítit jako vítěz, ale místo toho má pocit, že si střelil jen další ze série vlastních gólů.

O chvíli později, když musím jít pracovat, ho vidím v hotelovém baru Whiskey: nepije, ale jsou tu jiní lidé, kteří pijí. Na pravém předloktí má nové velké modré tetování MOTHER (matka). Protože svoji matku miluje, ale také proto, že dnes večer potřeboval cítit takovou bolest, která by ho přivedla na jiné myšlenky. Spoléhal se na tento způsob oddychu od práce, který mu pomáhal, aby se cítil lépe, ale dnes to zatím nezabralo – cítil se o dost hůř. A teď má spoustu času na to, aby se těm pocitům, které má uvnitř, postavil. Byl střízlivý víc než rok, ale teď cítil, že k ukončení téhle střízlivosti je blíž, než kdy předtím.

Chris Heath – Feel (Cítit)

<http://robbiewilliams.webz.cz>

Později si sedl k lidem, které neznal, povídal si s nimi a potom si uvědomil, že v jejich chování je něco zvláštního, co velice dobře zná. Byli na extázi. Zeptal se jich na to a zjistil, že se nemýlili. A měli jí dost i s sebou v baru... právě teď.. a byli by rádi, kdyby se o ni mohli podělit.

Do toho. Pobavíš se. Dej si jednu.

Hrozně ho to lákalo, ale místo toho, aby si dal, rozhodl se, že půjde do postele.

Pár dní poté se vrátil do tetovacího salónu. Líbilo se mu MOTHER a chtěl mít něco podobného i na druhém předloktí. Aby to mělo šest písmen a dávalo to smysl, když dá obě slova dohromady: ILOVEU (miluji tě).

Ve studiu prozatím skončili s Monsoon a přešli na něco jiného. „Me and My Monkey“ je dlouhý, bláznivý příběh o dobrodružstvích muže a jeho opičího parťáka, napsaná v Bankoku a upravená v Las Vegas. Z důvodů, které píseň nevysvětluje a jež její zpěvák možná ani neví, vede opice, která obvykle nosí montérky a kolečkové brusle, vypravěče do velmi nebezpečného světa zbraní, pasáků, hazardních her a opičí prostituce. Konec písně zůstává nedořešený. Během zpěvu předvádí Rob dialog, stojí na koloběžce a jezdí ve studiu pořád dokola.

„Líbí se ti, tati?“ Dnes je jeho otec v Los Angeles, aby svého syna navštívil. Mačká se mezi lidmi v režijní místnosti. Před pár týdny to byl více než rok, kdy spolu naposledy mluvili.

„Myslím, že je nevěrohodná,“ odpoví otec, Pete Conway (je to jeho pseudonym). Robův otec se narodil jako Peter Williams – Pete Conway je jméno, pod kterým pracoval. Začal ho používat v době, kdy se stal profesionálním bavičem, protože pod jménem Peter Williams už byl známý někdo jiný.

„Napsali jsme to, co jsme opravdu zažili“, říká Rob předstírajíc falešnou hrdost (ta ovšem maskuje tu opravdovou). Guy ho přemlouvá, aby začal znovu zpívat. Cestou do boxu Rob říká: „Zapněte mi hlas... vypněte světla... ať se naladíme“. Guy si hraje s vypínači a zhasne světla v režii.

„Tam ne, ty pako,“ zazní Robův hlas. „Tady“.

„Nemůžu je najít,“ vysvětluje Guy.

„Seš opravdu pako, mohl bys být ponkem v Black and Decker.“ (Black and Decker = výrobce el. nářadí)

Světla okolo Roba se nakonec zhasnou a on zpívá píseň znovu, ve tmě. Za veršem „the monkey was high“ si hlasitě odfrkne.

„Jsem rád, že tě nevidím,“ povídá Guy. „Pravděpodobně seš nahej a stojí ti péro.“ Tato domněnka má své opodstatnění. Rob už byl nahý při natáčení několika písní na toto album. Na natáčení jedné písně – cover verze písničky od Lynyrd Skynyrd „Simple Man“, která byla poté vyřazena, si oblékl kostým Supermana.

„Zpívat nahej je velice osvobozující“, říká Rob Guyovi. Chvilku ticha. „Řekl Louise Nurdin.“

„Kdo je Louise Nurdin?“ zabručí Guy.

Rob se neobtěžuje vysvětlováním.

Místo toho mezi nimi vypukla poměrně živá diskuse, jakou neslyšíte každý den; o hlasech, kterými mluví opice a pasák paviánů. Rob si zapaluje cigaretu a ve světle hořící sirky ho zahlédnu. Není nahý.

Dnes je to poprvé, co jsem tyhle písničky slyšel. Ještě než Rob odešel, chtěl, abych si je poslechl ještě jednou. Jedna se jmenuje „Cursed“ (Prokletý) a je o zesnulém kamarádovi. Ale dnes neměl Rob chuť vysvětlovat mi text. Zatímco hrála skladba, posadil mě do Guyovy židle u mixážního pultu, opřel se o stůl čelem ke mně, předklonil se a začal zpívat ta smutná, rozzlobená slova kousek od mého ucha tak jemně, jak to umí jen on.

Když jste bohatí a slavní a tak trochu nestálí, je pro vás celkem jednoduché najít dům, ale o moc složitější najít domov. První dům, který si v Los Angeles Rob pronajal, patřil Danu Aykroydovi. Jeho pobyt zde však nepatřil k těm šťastným. Za prvé, tisk a paparazzi ho tam hned našli a nemuseli si zachovávat odstup. Tenhle dům totiž na rozdíl od domů ostatních hvězd žijících v Los Angeles, nepatřil do uzavřené komunity, kam mohli vstoupit jen vlastníci domů nebo jejich hosté. A za druhé, byl tu ještě jeden problém.

Říkalo se, že v tomto domě napsal Aykroyd Krotitele duchů. Knihovna a video sbírka byly přeplněné materiály o UFO a nadpřirozených silách. Rob říká, že věděl, že v domě někdo je, už v den, kdy se do něj nastěhoval, ale smlouva už byla podepsaná. Proto se rozhodl, že s duchy promluví a nabídne jim příměří.

„Sedl jsem si na okraj postele,“ vysvětluje „a řekl jsem: „Ahoj, jmenuju se Rob a jsem z Anglie. Budu tu tři měsíce a vím, že tu jste. Ale chci, abyste věděli, že mě trochu děsíte. Jsem tu, abych se pokusil dát do pořádku svůj život a doufám, že vám to nebude vadit. Budu se pohybovat ve vašem prostoru a vím, že vy

zase v mém. Ale jestli můžete, neukazujte se mi, protože to by mě vyděsilo. Děkuju.“ A já cítil, jakoby to slyšeli a vzali to na vědomí.“

Ale jednou v noci přijel domů a zjistil, že všechna okna a dveře jsou otevřené dokořán. Čekal na příjezdové cestě, dokud nebyl celý dům prohledán. Nikdo tam nebyl, všechno zůstalo netknuté. Následující noc se Sid (Robův vlk, který spává v pelechu vedle Robovy postele) choval dost divně. Rob usoudil, že se mu chce asi čůrat. Ve 4 hodiny ráno ho vzal po schodech dolů do kuchyně, přes kterou šli ven. Ale Sid si chtěl jen hrát, tak ho vzal zpátky nahoru a zavřel za sebou všechny dveře. Najednou Sid vypálil pryč. Rob ho našel třesoucího se v zavřené kuchyni, jejíž dveře nemohl pes ani otevřít, ani zavřít.

Někteří hosté v noci slyšeli divné hlasy. Jednou, když Rob zase chodil po Los Angeles, narazil na bubeníka kapely „The Who“, Zaka Starkeyho, který v domě žil se svým otcem Ringem.

„Slyšel jsem, že bydlíš v tom starém domě,“ řekl Robovi. „Viděl jsi už děti?“

„Co?“

„V zahradě jsou dvě děti“, řekl mu Zak „a v domě je jedna stará dáma.“

Rob sice nikdy neviděl ženu ani děti, ale někdy se v jeho ložnici náhle ochladilo – „jakoby někdo odebral z místnosti všechn vzduch“ – to když v televizi běželi „Mamas & Papas“ – California Dreaming. A také věděl, proč se to asi děje. Dozvěděl se totiž, že v tomhle domě snědla Mama Cass svůj poslední sendvič.

Nevadí, že někdy domy sbírají příběhy, které jim nepatří (Mama Cass totiž zemřela v Londýně, v jiném prokletém domě, a ve stejném bytě, kde se předávkoval Keith Moon.

Rob viděl a cítil dost na to, aby se rozhodl, že dům opustí. Když přišel stěhovák, říkal, že jednou vešli do domu, aby pokračovali v práci, ale nemohli. Příčina: na židli tam seděla stará dáma.

„Seznámil ses už Pompeyem?“ zeptal se mě, když se dva lidé chystali odejít ze studia. „Pompey dělá zlepšováky.“

Pompey je sympaták, který vyrostl v Portsmouth, proto to jméno. Je to Robův hlavní bodyguard a je s ním 24 hodin denně. Je zodpovědný za veškerá bezpečnostní opatření kolem Roba, ale jejich vztah je mnohem hlubší. Je to bývalý voják námořní pěchoty a občas spustí celou triádu opravdu šílených historek z vojenského života.

Pravidelně nám oznámí, obvykle, když ve vzduchu visí kombinace napětí a lehkovážnosti: „Bezpečnost pro mě není nepřijatelné slovo.“ Chvilka ticha. „Ale skulina jo.“

Rob mě bere k sobě domů, do domu, který koupil v důsledku předchozího nezdaru. Do domu, ve kterém je teď šťastnější, než byl mnoho let předtím. Tato nemovitost patřila Clintu Blackovi, country zpěvákovi. „Tohle není můj kámoš“ říká Rob, když vchází a ukazuje na rohožku s nápisem „Pozor, zlý pes“. Ukazuje mi zahradu, bazén, výhled na údolí. Když sem přišel poprvé, probudil se, odhrnul závěsy, protáhl se... a hlas uvnitř jeho hlavy okamžitě spustil: „Tohle si nezasloužíš. Stejně ti to všechno vezmou.“ Podíval se ven a viděl muže, který právě vylézal z bazénu (Kolik asi bere?). A viděl ženu, která prala jeho věci (Kolik asi bere?). A zachvátila ho panika. „Pokud je mi dáno, že tohle všechno mi někdo vezme, je tu určitě něco, z čeho se musím poučit,“ říká. „Ale pokud to takhle budu mít až do konce života, musím se z toho poučit taky.“

Jde do kuchyně a lehne si na podlahu na záda. Jeho tři psi – Sid, Rudy a Sammy se seběhnou kolem něj, olizují ho a mazlí se s ním. Pak se postaví, jde do haly a zmáčkne tlačítko.

„Hele“, dveře se otvírají, „mám výtah“ kření se. Někdy se jím sveze jedno patro do haly vedle své ložnice. Moc času to sice neušetří, ale jemu se zdá báječné mít svůj vlastní výtah a ačkoli je to nesmysl, má z něj radost.

Rob a jeho otec pokračují v tom, čemu říkám „vyprávění vtipů na pokračování“. Je to věc, ve které si nejvíc rozumí.

„Nic nestíhám, když tu je,“ stěžuje si Rob. Když je třeba, rád si hraje před otcem na upřímného.

„Zkoušel jsem tu čínskou věc s jehlama“, říká dnes odpoledne jeho otec.

„Co?“ ptá se Rob, „Akupunkturu?“

„Ne,“ říká jeho otec. „Heroin.“

Směřují ke stolu na ping-pong, který stojí v garáži vedle Jaguara E-Type. Oba dva jsou neuvěřitelně soutěživí, i když hrají pouze o podání. Rob v první hře vede, pak jeho otec dorovná na 10-10 („Deset“ brblá, otec podává). Rob postupuje kupředu, stav 18-16, pak jeho otec vyhrává tři míčky za sebou. Stav 18-19. Další dva body pro Roba. 20-19. A pak, další bod, ještě jeden, míček jenom cvrnknul o okraj stolu, je nehratelný.

„Dobrá,“ povídá jeho otec.

Chris Heath – Feel (Cítit)

<http://robbiewilliams.webz.cz>

„Seš připravenej na bitvu?“ ptá se Rob. „Já ti ukážu.“

Vyndává si z kapsy Silk Cut (cigarety) a zaujímá pozici.

V další hře to vypadá, že Rob prohraje. Stav je 5-10. Pak 7-13. Když je stav 8-17, dává se do vrcholného útoku, ale výsledek není nic moc. „To je bordel“ zařve. Do finále může chybět jen jeden míček. Stav je 10-20. A pak, téměř před koncem, malá jiskra naděje... „Ne“ zakřičí jeho otec, kterému chybí k výhře jen kousek. Stav je 14-20. Pak dva body pro něj – „Jo, jo, to je ono“ – řekne jeho otec. – Hra skončila 15-21. „Ještě jednou“ volá Rob.

Tentokrát je to ještě napjatější. Rob nejdřív vyhrává 10-6, pak je stav opět vyrovnaný 10-10. Ale Rob se znovu rozjíždí a vítězí 21-12.

„Vyhráls, Robe,“ říká otec. Objímají se.

Pak se na mě jeho otec otočí, zakření se a ukáže na místo, kde před chvílí vyhrál dva zápasy. Rob se směje.

„Hrávali jsme, když byl mladší,“ povídá mi Pete. „Hrávali jsme všechno, fakt.“

.....

Když jsem dorazil do nahrávacího studia, na telefonu tam visela Josie Cliff a objednávala filmový štáb, aby natočil příští týden s Robem nějaký záznam. „V podstatě je to zpěvák z Velké Británie, velice dobře známý v Evropě, prodal okolo 20 miliónu desek,“ trpělivě vysvětluje. Josie je člen Robova týmu a je pořád s ním. Když musí Rob do Los Angeles, ona musí taky. Podílí se velkou měrou na chodu jeho života: všechno od správy jeho díáře, najímání a propouštění zaměstnanců, pronájem domů, balení jeho oblečení, zajišťování jídla, kafe nebo cigaret... (ti, kdo ji vidí v akci poprvé, její důležitost a vlivnost podceňují. Ale brzy se poučí.) Rob vychází z místnosti dole v chodbě. Díval se na dvacetiminutový filmový záznam, který přinesl Guy a který byl natočen v r. 1998 na Robově sólovém turné. V době, kdy na tom byl špatně.

„Nedělá mi to dobře,“ povídá.

„Jednou jsi dole, jednou nahoře,“ reaguje nenuceně Guy.

„Jen já vím, jak mi bylo,“ říká Rob.

„Je to depresivní?“ ptá se David Anthoven.

„Pro mě jo,“ říká Rob. „Stav alfa deprese.“

David Enthoven je jedním z lidí, kteří cestují s Robem, když je na turné a kteří ho vidí častěji i v době, kdy nahrává nebo natáčí video, zatímco jeho partner, Tim Clark, se stará o obchod v jejich londýnské kanceláři. David teď odchází vedle, aby se na ten záznam podíval.

„Připomíná mi to všechnu tu bolest,“ povídá když je zpátky. „Fakt mě to docela rozhodilo.“

„Vidíš, Guyi?“ říká Rob vyčítavě. „Tobě to připadá legrační.“

Opravdu ho bolí, když Guy zesměšňuje jeho trápení. Pokud existuje někdo, kdo by ho zesměšňovat mohl, pak jedině on sám, je to jeho výsadní právo a nikdo jiný takové právo nemá.

„Bylo to hodně zlý, Roberte, že jo?“ ptá se David. On jen přikývne.

.....

Mohli byste zaplnit celou knihu detaily o tom, jak byla jeho cesta k úspěchu a vítězství protkána utrpením a zoufalstvím a tím, co tyhle věci způsobilo. A jaké to bylo, když se propojily. Nezáleží na typu kombinace, všechny jsou součástí šou Robbieho Williamse a jsou nabízeny k veřejnému obveselení.

Základem, který mohl skrývat víc, než se zdá, je doba, kdy odešel od Take That. Bylo to v roce 1995 a to už byl regulérní alkoholik a narkoman. Po téměř ročním flámu plném alkoholu a drog, který mohl navždy ukončit jeho sólovou kariéru, nastoupil poprvé na odvykací kůru. Bylo to den poté, co dokončil natáčení své první sólové desky, Life Thru A Lens, v r. 1997. Dalšíh několik let se snažil zůstat střízlivý a hledal způsob života, který by mu v tom pomohl. Před nedávnem jej snad našel. Před dvaceti měsíci znovu přestal a zatím neklopýtnul.

Jednoho večera u bazénu, jsem se ho zeptal na ten poslední den a on mi řekl, že byl na cestě do Londýna, kde měl pracovní schůzku. Pokoušel se nepít a bylo to velice těžké. A tak se rozhodl. Dá na svůj nejhorší instinkt a šlehne si. Promýšlel to. Proč by to muselo být tak zlé? Měl dost peněz na to, aby se upil k smrti, kdyby chtěl. A kdyby se to nepovedlo, mohl by se stát jedním s těch pánů s růžovými tvářemi, těžkou chuží a baňatým nosem. Bylo to chvíli poté, co se smířil se svou budoucností... v jeho hlavě se ozval hlas:

„Vydrž!“ říkal.

Možná by mohl zkusit nějaké další schůzky...

Rob vykouří asi tři krabičky Silk Cut denně. „Vážně mi to jde,“ říká sarkasticky. „Nevydržím deset minut bez zkurvený cigarety.“ Chce toho nechat. Nesnese pomyšlení, že by nějaké dítě začalo kouřit jen proto, že ho vidělo, jak si uprostřed živého vystoupení, lačný po cigáru sedne a zapálí si. (Což dělá vždycky během svých vystoupení. Baví ho to. Nemusí v tu chvíli nikde pobíhat.)

Přísahal, že přestane kouřit, až mu bude 30 a často o tom mluví. Zajímá ho, jak se tím změní jeho hlas. Pořád zkouší vyhazovat cigaretu a chytat ji do úst, i když se nikdo nedívá.

Tentokrát se dívám já.

Jeden pokus. Druhý. (Teď mě uviděl.) Třetí pokus... a je tam.

„Sakra, obráceně,“ zabručí.

Kapitola 2

Další den v jeho domě, brzké odpoledne. Rob ještě spí. Pompey mu vzal nahoru na táčku cereálie, zatímco já sedím s jeho otcem v jeho kuchyni, piji kávu a ukusuji meloun. Venku obchází jeden muž trávník a sbírá psí lejna. Za ním je bazén a dál, pod čistě modrou oblohou, se rozkládá údolí.

„Příští týden budu v Torquay,“ povídá Robův otec.

Kdysi byl policistou, pak pracoval v továrně vyrábějící elektroniku a po večerech začal vystupovat. Když se Rob narodil, on a Robova matka, Jan, rozjeli hospodu. Ale nesedělo mu to a po čase opustil jak hospodu, tak Jan. Když Rob vyrostl, jezdil za Petem do prázdninových kempů na pobřeží a trávil tam letní prázdniny.

Objevuje se Rob a říká, že chce jít dolů do nejbližšího obchodu půjčit tátovi film *Sexy Beast* a dát si kafe. Je nás tu teď docela málo (Pete, Pompey, jeho A&R manažer Chris Briggs a já).

Na cestě tam nám pouští písničku *Dusty in Memphis* od Dusty Springfield.

Sedíme venku u Starbucks. Tady před chvílí narazil na Mika Meyerse a jeho ženu a poseděl s nimi asi hodinu.

„Bylo to fajn,“ povídá. „Tohle bych v *Nothing Hill* nemohl.“

Druhý den si v lahůdkářství všiml Briana Wilsona.

Chris Briggs se nám zmiňuje, že se učí plavat.

„Pamatuješ, kde ses poprvé potápěl?“ zeptá se otec Roba.

„Cornwall,“ přikývne Rob.

Jeho otec nostalgicky vzpomíná na den, kdy poslal Roba pro mléko a noviny.

„Po dvou hodinách už jsem byl trochu nervózní, protože ještě nebyl zpátky.“ Nakonec se ale jeho syn vrátil.

Říkal: „Podívej se na ten kamínek – kopal jsem ho před sebou celou cestu tam i zpátky.“

„Velice důležitý,“ říká Rob.

Když se ho na to ptám později, říká mi, že si to všechno pamatuje – ten den, cestu, i ten kámen – a to dokonale.

„Říká se tomu posedlost,“ povídá.

.....

Když byl Rob malý, jeho oblíbená kniha byla „*The Adventure of the Wishing Chair*“ (Dobrodružství židle, která plní přání).

„Je to kouzelná židle, která plní dětem přání. Já si přál mít dveře, kterejma bych mohl projít z domu přímo do kempů, kde byl můj táta.“

A přál sis mít také dveře, kterými bys mohl projít do světa zářících reflektorů?

„Noo...“ pokývne hlavou. „A teď jsem ty dveře sám vytvořil. Vlastně všechny dveře, kterejma procházím, vedou do světa zářících reflektorů.“

.....

Vracíme se zpět do domu, chvíli sedíme na zahradě a pak se mě Rob zeptá, jestli si s ním nechci jít prohlédnout jeden z domů u cesty. Je dnes otevřený a on se na něj chce podívat a zjistit, jak tu vlastně ostatní domy vypadají.

Bereme si černého Jaguara. Nemá řidičák. Nikdy neudělal test. Částečně proto, že si ho nikdy udělat nešel a částečně proto, že se bojí, že by nebyl moc dobrý řidič. A částečně také proto, že nesnese pomyšlení, že by ho měl někdo posuzovat. Ale v této uzavřené komunitě jsou silnice soukromé a on tu řídit může. Jsme v autě a on se moc nesnaží najít ten otevřený dům – vlastně jsme ho nikdy nenašli – ale začali jsme mluvit a on řídl a to bylo všechno, co jsme vlastně tu hodinu a půl dělali. Jezdili jsme pořád dokola těmi sedmi nebo osmi ulicemi, které tvoří komunitu. Někdy rychle, někdy pomalu. Občas hodně zrychlil, aby mohl vzápětí zase přibrzdit.

Během těch pár dní, co jsem ve městě, jsme zatím nijak hluboce nediskutovali, ale dnes se zdálo, že se cítí dobře a že bychom o těch hlubších záležitostech mohli mluvit. Povídal mi o tom, o kolik je lepší život v LA. „Asi šest let jsem nežil život jinak než jako pod mikroskopem. Musel jsem opustit Anglii. A to jsem fakt nechtěl a taky jsem kvůli tomu brečel. Myslím na park, kam jsem chodil, když jsem byl malej, na procházky se psy, na pikniky v Buxtonu... na všechny ty báječné věci, který už nikdy nebudu moct dělat. Věděl jsem, že musím opustit „svoji Anglii“ a pořád jsem na to myslel. Anglie, jak ji ale teď vidím, je národ řízenej drbama a tím, co den za dnem dělaj celebrity. A... chápej... chci být hvězdou, když vystoupím na pódium, chci být hvězdou, když propaguju svoje album, ale nechci být hvězdou, když vstanu z postele a jdu si koupit na roh čaj nebo mlíko a pak se to objeví v zasranejch „News at Ten“.

Ví, že je pro lidi těžké pochopit, co může člověku jako je on způsobit neustálá pozornost paparazziů.

„Když vás dvacetčtyři hodin denně sledujou paparazzi, ráno vstanete a před vaším domem je pět aut, který jsou jich plný, každé zkurvenej den, a sledujou tě kamkoli jdeš celej den, po pěti letech tě to prostě dorazí. Je hodně důležitý, abys oddělil svoje soukromý já od toho, co se píše v bulváru a říká v televizi. A když nemůžeš, protože jsou pořád v tvým životě, začne ti v hlavě hrabat ještě víc. Všechno si začneš brát osobně, protože si myslíš, že píšou pravdu o TOBĚ.“

Četl interview s tvůrcem Simpsonových, Mattem Groeningem, kde se ho ptali: „Co je nejhorší věc, která by se ve vašem životě mohla stát?“ a Matt Groening odpověděl: „Že to, čeho se nejvíc bojím, se splní.“

Život v Anglii pod neustálým dohledem způsobil, že Robovy nejhorší obavy se naplnily.

„V tý době mi něco v hlavě říkalo „Ne, seš hovno.“ Někdy tenkrát jsem si uvědomil, že všechno, co se o mě píše, je bizardní a zlý.“

Raději nezveřejnil celý seznam těch obav – ještě ne – ve skutečnosti tu totiž pořád jsou.

„Všechno, co dělám, je vlastně taková hra na ďáblova advokáta. A ďábel obvykle vyhrává.“

Ale tady v LA se zdá být skoro všechno lepší. Jenom fakt, že žije v soukromé ulici, a má zahradu, kam nikdo nevidí, znamená, že nemusí pořád myslet na to, jestli ho někdo pozoruje nebo pronásleduje. A taky má rád zdejší počasí. „Vstanu a každé den svítí slunce.“

I přesto jsou tu klady i zápory. Když přijel do města poprvé, velice rychle získal nové přátele – skvělé přátele pro jeho nový skvělý život – tak to nejdřív vypadalo. Ale později byl překvapený a zklamaný, protože zjistil, že spousta z nich nebyla tak skvělá, jak to ze začátku zdálo. Jeho radar na blbce selhal. „Povídají ti o lidech tady, o jejich postranních úmyslech a šplhání... Myslel jsem si, že je všechny prokouknu. A to jsem taky dělal. A spousta z nich přes radar neprošla. Posledních pár týdnů jsem byl trochu deprimovanej, protože když jsem sem přišel, všechno co jsem chtěl, jsem hned měl – spoustu přátel, spoustu práce a taky možnost procházet se po ulici. A opravdu jsem byl šťastnej. Jenže pak... jsou fakt zatraceně chytrý, protože já obvykle tyhle lidi poznám.“

Další věc, která ho tu dostala, byla rostoucí paranoia, protože někdo z jeho blízkých prodával britskému bulváru historky o jeho životě. „Na něco prostě jen pomyslím a za chvíli je to v novinách. A to mě děsí. Mám pocit, že všechny moje telefony jsou napíchnutý. Nemůžu věřit nikomu. Zblázním se z toho. Prostě přemýšlím a najednou zjistíš, že už nevěříš absolutně nikomu.“

Říká, že chtěl dokonce nastražit na lidi, které podezřival, past, aby zjistil, kdo ty historky o něm bulváru prodává. Zatím bezvýsledně. Telefony má zkontrolované, ale... ví, že to může působit legračně a že je to zřejmě jistý druh bláznovství, ale pokud se to ve vás jednou nastartuje, je těžké to zlomit – teď se bojí, že ho odposlouchávají ti, které poprosil, aby mu telefony zkontrolovali.

.....

Po první půlhodině jízdy zastaví před svým domem. Vystoupí a vymočí se na zahradě. Ptá se mě, jestli pojedeme dál. Samozřejmě souhlasím. Mám spoustu otázek.

Naskakuje dovnitř a šlape na plyn.

„Jedem!“ zvolá. „Na něco se mě zeptej. Zeptej se mě třeba na sport. O tom vím hodně.“

.....

Jedeme. Vypráví mi o tom, že jedna z věcí, kvůli které tu zůstává, je, že mohl do svého života vrátit otce.

„Naposledy když jsme se setkali, jsem bydlel v bytě v Kensingtonu. Nebyl jsem na tom tenkrát moc dobře, ale od tý doby jsem se někam posunul. A chci, aby to viděl a aby byl na mě hrdej.“

Problémy mezi Robem a jeho otcem jsou komplikované, ale jedním z těch důvodů, proč chtěl, aby ho jeho otec navštívil, je, že už nepije a nebere drogy. V dospělosti bylo kamenem úrazu jejich vztahu společné popíjení. „Rád s tátou popíjím, zatraceně rád. Vždycky jsme se skvěle bavili.“ A dlouho se bál, že až uvidí tátou pít, začne znovu taky.

Chris Heath – Feel (Cítit)

<http://robbiewilliams.webz.cz>

Už dlouho se takhle necítil, ačkoli jeho otec je teď ve vlaku a jede na výlet. „Jde to skvěle,“ říká Rob. „Obnovili jsme vztah, jakoby se nic nestalo... Když chodíš na terapii a tak, může se ti stát, že v sobě odkryješ temný místa a potom nevíš, jak s nima naložit. Rozčilení a zlost. Trvalo mi dlouho, než jsem si na to zvykl. Chci říct, že můj táta je skvělejší táta. Báječná osobnost. Ale jednou se zavrtáš do myšlenek typu: „Má to takhle být?...“ Problém je, že jsem potřeboval tátu a ne kámoše a tak to je. Měl jsem kámoše. Kámoše na chlastání. Což je fajn, ale já fakt potřeboval tátu.“

A teď cítíš, že je víc tátou nebo jsi ho akceptoval jako kamaráda?

Rob zastavil a dívali jsme se na svah, kde končily domy.

„Teď ho víc beru jako kamaráda.“ Vystartoval rychle na kopec a prudce zastavil. Ale těžko říct, jestli tohle přerušování dialogu mělo s naším rozhovorem nějakou souvislost.

„Je to fajn. Jsem šťastnej, že to tak je.“

Kolem jde mladá a opravdu atraktivní žena.

„Ahoj,“ volá Rob. „Jak se jmenuješ?“

Na chvíli zastaví a povídá si s Robem. Jde do práce.

„Víš jako kdo vypadáš?“ zeptá se.

„Jako kdo?“

„Robbie Williams.“

„Fakt jo? Jenom mít ty jeho prachy. A vypadat tak dobře jako on...“

Jedeme, pořád jedeme. Říká, že mu připadá divné, když si o sobě lidé myslí, že na něco mají talent. „Když si lidi myslí, že to, co dělají, dělají jen oni sami. Ale není to tak.“

A jak to tedy je?

„To Bůh.“

Vážně si to myslíš?

„Nemluvím o Bohu ve smyslu náboženství. Nazývám to Bohem, protože to tak chápu.“

Předtím mi objasňoval nedostatky jeho singlu č. 1 „Rock DJ“. Zeptal jsem se ho, jestli věří, že Bůh napsal i „Rock DJ“.

„Jasně. Měl špatnej den.“ Pak si to rozmyslel: „Ne. Myslím, že jsem napsal na Rock DJ text. Myslím, že Bůh zrovna makal ve stejnou dobu na albu někoho jiného. Asi se v tu chvíli setkal s Coldplay.“

Nechce o tom moc mluvit. Je to jedna z těch teorií, kterou nebere na lehkou váhu. Každý den klečí u postele a modlí se. Někdy sedí na posteli a mluví, a je přesvědčen, že mu někdo naslouchá, a to podle různých znamení, která kolem sebe nalézá každý den.

Můžete to slyšet i v těch nových písničkách. „Připouštím, že ve věcech, který teď dělám, je cítit hodně náboženství, smrt a znovuzrození. Je to vždycky dost riskantní, protože všichni si hned myslí, že chci být jako David Icke nebo co. Ale všechno, co dělám, kde jsem, a taky můj talent – to je dar od Boha. Takže i teď a pak zas a zas se někde vynoří. Odmlčí se. „A taky si myslím, že ti může dát všechno, ale může ti taky všechno vzít. A na to si dávám pozor.“

Prohlásil: „Mám dalších pět let, že jo?“

Pět let na co?

„5 let v šoubiznysu. Tohle album je zatraceně dobrý. Když budu moct, udělám ještě jedno stejně dobrý a pak vydám výběr největších hitů, řeknu, že moc děkuju, odejdu a budu vychovávat děti. A pak uvidím, jestli mi ještě někdo bude věnovat pozornost nebo ne.“

Opravdu věříš, že to uděláš?

Zamyslel se a začal se smát, jako by ho to, na co jsem se zeptal, náramně pobavilo.

„Ne,“ uznal.

Já taky ne.

„Je to ale něco, co chci udělat,“ říká a dívá se skrze přední sklo ven.

Parkuje, vysedáme z auta a za soumraku si sedáme ke stolu s mozaikou umístěném v zadní části zahrady. Mluvíme o nových popových hvězdách. Je jasné, že až doposud moc nepřemýšlel o tom, co dělají, ale ví, že k nim taky patří. „Protože já jsem byl taky Hear nebo Step nebo kdokoli z Gareth, nebo další dítě, Kid.“ Chtěl

jsem to, co oni. Měl jsem stejný sny jako oni. Připadal jsem si nedůležitéj a chtěl jsem se ukázat. Cejtil jsem, že mám dar a chtěl jsem to dokázat, tak jako oni."

A stejně jako oni nevěděl, kdy získá příležitost.

„Myslím, že v 16 letech ještě opravdu nevíš, co chceš. Ale jdeš do toho po hlavě. Já jsem fakt rád, že se to všechno přihodilo zrovna mně. Ale stejně jako maj některý lidi alergii na alkohol nebo olivy, tak já mam alergii na všechno, co souvisí se slávou.“ Ale přesto říká: „Výsledek je, že teď tu sedím a mám sakra skvělej život.“

Ale tohle jsi přece mohl vědět už dávno.

„Jo,“ zaváhá, aby si promyslel, co řekne a pak povídá: „Pravda taky je, že mám deprese.“

Popisuje mi jeden večer, který nedávno strávil s otcem. Seděli na stejném místě jako teď my. „Většinou mám večer deprese, tati“ snažil se Rob vysvětlit tátovi, ale ten se to snažil odbýt: „Když seš v depresi, podívej se okolo sebe. Na to, co máš,“ ukazuje na dům, bazén, výhled.

„Je to jako kdybys říkal někomu, kdo má rakovinu, aby ji neměl,“ povídá Rob a je si jist, že mu jeho otec neporozuměl. Stejně jako další lidé, kteří tomu nerozumí a porozumět nechtějí.

„Lidi si myslí, že když máš depresi, je to kvůli něčemu. Ale já se dost často cítím prostě strašně. A není to kvůli prodeji desek, médiím nebo rodině. Podstata toho všeho je, že trpím nemocí, která se jmenuje deprese.“

Pokud je to ten případ, co se s tím dá dělat?

„Léčit se.“

„A ty se léčíš?“

„Jo.“ Zase se odmlčí. Nikdy dřív o tom takhle otevřeně nemluvil. „A říkám to proto, že to bude napsaný na papíru a když si to někdo přečte, pochopí, že „tohle jsem já, tak to je a jestli on tohle dělá, budu to dělat taky“. Všechno, co se týká terapie nebo léčby a tak se v Anglii zamlčuje a lidi tím opovrhují. Náš národ je známej tím, že se sice ptáme lidí „Jak se máš?“, ale přitom nečekáme, že nám někdo řekne pravdu.“

Dlouho po tom, co přestal pít, se bránil užívání antidepresiv. „Protože jsem se rozhodl, že jednoho dne prostě vstanu a překonám to sám“ – ale posledních šest měsíců se léčí.

„To je důvod, proč je dnes supr den. To je důvod, proč si cením toho, co jsem ve svý kariéře dokázal a důvod, proč si můžu poslechnout svoje starý nahrávky, ocenit je a mít je rád, a vážít si taky sám sebe. To, že je tady teď můj táta, má taky hodně společnýho s mojí léčbou.“

Takhle to vymyslel a čekal jen na den, kdy to uskuteční.

„Léčba je to, co potřebuješ, když chceš lámat rekordy.“

.....

Není rád sám. Nedůvěřuje své vlastní společnosti. „Jsem hroznej,“ říká. Má kolem sebe rád lidi.

„Spoustu,“ zdůrazňuje. „Spoustu a spoustu lidí.“

Jsi vůbec někdy sám?

Zavrtí hlavou. „Ne.“

Vůbec nikdy?

Zavrtí hlavou ještě víc.

Není to divné?

„Jo,“ říká sice, ale nemyslí si to. „Není to divný. Tak to je. Nejsem prostě rád sám. Chtěl bych být. Ale od svých šestnácti, sedmnácti jsem cestoval vždycky s velkým doprovodem.“ Usmívá se.

„Je to stejný jako s technologickým pokrokem. Prostě ztratíš manuální zručnost.“

Tohle je první opravdová konverzace, kterou spolu vedeme od doby, kdy jsem v létě přijel do Los Angeles. Během následujících osmnácti měsíců už mluvit takřka nepřestaneme.

Kapitola 3

Robovi se nelíbí text, který napsal k písni „A Time to Die“ (Čas zemřít) a chce v něm provést nějaké změny. On a Guy sedí před mixážním pultem a lámou si nad tím hlavu. Po chvíli se začnou ptát i ostatních, jestli nemají nějaký nápad. Robova otce, programátora Richarda Flacka, mě. Hledají vhodný rým pro slovo „emotional“ (dojemný, citový). Tenhle druh hudby vyžaduje, co se týče textu, zvláštní pozornost. Mezi návrhy padají slova jako „fall“ (pád), „crawl“ (plazit se), „ball“ (míč), „indestructible“ (nezničitelný), „cannonball“ (dělová koule), „dismal“ (chmurný), „curtain call“ (opona), „fuck all“, „whore“ (děvka), „casual“ (náhodný). Neprošlo žádné z nich. Ptám se, co chce písni říct a doufám, že budu moct pomoci.

„V podstatě je to jedovatá písnička o někom, kdo byl vůči mně cynický – bere hráče, nesnáší hru. Každá nová deska se prodává víc než ta předchozí. Jsem pořád tady, viděl jsem ty mizerný malý kapely, jak přišly a

Chris Heath – Feel (Cítit)

<http://robbiewilliams.webz.cz>

zase zmizely. Takže jsem trochu jedovatej. Napsal jsem ji, když jsem nechtěl bejt už nikdy víc Robbie Williamsem. Posledních 12 měsíců.“

Tahle poznámka tu teď visí ve vzduchu... prozatím nevysvětlena.

Guy začíná zjišťovat, jestli píseň opravdu potřebuje nový verš.

„Proč o tom asi tolik přemýšlíme?“ ptá se našťavaně Rob.

„Tys začal,“ říká Guy.

„Tak mě o tom, do prdele, nenechej takhle přemýšlet.“

„Tys začal,“ opakuje Guy.

„Tak mě nenech,“ říká Rob. Říká všem, ať toho nechají, že písnička zůstane jen jako demo. „Já tě nenechám na holičkách,“ říká najednou, celkem bezdůvodně. „Nechci se ti vzdát. Chci svojí hudbě věřit. Je to jediná věc, kterou mám.“

„Kdo je tohle?“ ptá se Guy a naslouchá hudbě.

„To jsem já. Můj první singl. „Freedom“ (Svoboda).

Pokoušeli se najít vhodný verš ještě hodně dlouho. „Je to nuda, když takhle někde uvízneme,“ říká Guy.

„Nestává se to moc často. Většinu písniček na tomhle albu jsme stihli napsat za dvě hodiny. Maximálně.

Některý i rychleji.“ Rob nakonec dodává, „Nemám dobrou náladu. Nemyslí mi to“ a běží dolů do chodby.

Píseň zůstává nedokončena.

Rob se zmiňuje o svém prvním sólovém singlu málokdy. Byla to cover verze písničky George Michaela „Freedom 90“. Byla napsaná tak nějak mimo jeho minulost. Neobjevila se na žádném jeho albu, ani na výběru největších hitů. Nezpíval ji ani nikdy na žádném ze svých koncertů.

Značí dobu, kdy se stal sólovým zpěvákem. Byla na ní založena jeho smlouva s nahrávací společností a tak to všem řekl, ale ve skutečnosti se spojili už dříve. Neměl svoje vlastní písničky, jen pár básní. První rok poté, co se tak komplikovaně rozdělily jeho cesty s Take That, trávil čas hledáním a vyhazováním manažerů, bojem v soudních síních a čištěním mozku.

Existuje jedna historka, kterou rád vypráví, protože ukazuje, jak nezúčastněný byl v začátcích své průměrné kariéry. Jak snadno se jeho tvrzení o tom, že se stane uznávaným umělcem, mohlo zvrtnout a on mohl zůstat jen dalším článkem uměle vytvořené chlapecké skupiny. Když natáčel v Miami videoklip k jeho prvnímu singlu, neměl ještě svoji verzi Freedom nahranou, takže místo toho, aby zpíval sám za sebe, napodoboval jen George Michaela.

Guy na chvíli opouští studio.

„Máš už demo „Come Undone?“ ptá se Rob. „Rychle zamkni dveře, než se Guy vrátí.“

Existuje pár písní, o kterých se ještě uvažuje, že se na album nahrají, aniž by je Guy přepisoval a Come Undone je ta nejlepší z nich. Okolnosti, které vedly k jejímu vzniku a důvody, proč se o ni Rob tak stará, jsou hlavně v napětí, které při vzniku tohoto alba panuje. Všichni sice říkají, že to tak není, ale nějaká ta ozvěna je tu občas slyšet. Týká se to zejména Come Undone. Guy je zpět dřív, než se Come Undone stihla nahrát do počítače. Píseňka je slyšet a Rob říká Guyovi – způsobem, jakým mluvíte, když někomu říkáte něco, co jste řekli už mnohokrát předtím – že chce, aby byla nahraná lépe než jen jako demo. Tahle diskuse je na přetřesu už několik týdnů.

„Ale ona zní jako demo,“ trvá na svém Guy s lehce zoufalým tónem v hlase.

Guy se pokouší vzít Roba do jiného studia o patro níž, kde mixuje Steve Power „Something Beautiful“. Rob říká, že půjde, ale ani se nehne a začne mluvit o něčem jiném.

„Soustředíš se na to, co není důležité,“ povídá Guy. Nakonec Rob odejde s Guyem vedle, kde je playback vzhůru nohama. Guy si povzdychne. Divný den.

„Hod' si lano, Guyi,“ provokuje Rob. „Do toho!“

Guy pozdvihne obočí. „Neudělal jsem to ani jednou za těch šest let.“

Na začátku roku 2002, nedlouho poté, co jsme spolu hráli vrhcáby, spolu Rob a Guy odjeli na Bahamy, aby tam dali dohromady pár nových písniček. Bezúspěšně. Rob byl velice kritický ke všem novým nápadům. Nicméně jak později zjistili, dali základ dvěma novým písním, které mají oba rádi, a to „Monsoon“ a „Love Somebody“. Pro tuto chvíli mohli cítit jakési zadostiučnění. Každopádně druhý týden psaní, který měli naplánovaný v Los Angeles, byl zrušen.

Chris Heath – Feel (Cítit)

<http://robbiewilliams.webz.cz>

Co se týkalo Guye, jeho a Robův vztah procházel dalším krizovým obdobím, na jehož základě udělal Rob různé rozhodnutí. Chtěl zničit Robbieho Williamse. Měl za sebou čtyři alba a stěžil věděl, kdo on sám vlastně je. Měl toho dost.

„Už je toho fakt hodně,“ vysvětluje. „Leze mi to na mozek. Speciálně člověk jako já už to nemůže dál ovládat. Začal jsem nenávidět všechno, co souviselo s Robbie Williamsem. Chtěl jsem zastavit všechno, co se ho týkalo.“

Jeho poslední album, „Sing When You're Winning“, bylo věnováno Guyi Chambersovi, „který je Robbie Williamsem stejně jako já“. Rob říká, že když toto věnování psal, jeho význam byl dvojsmyslný. Na veřejnost působilo jako vyznání díků, ale pro Roba to bylo obvinění. Obvinění Guye za to, že vytvořil Robbieho Williamse. Tohle všechno, co se dělo, byla Guyova vina. „Musel jít, protože jsem fakt šíleně nesnášel všechno, na čem se mnou dělal.“ Mělo to smysl. Chtěl Robbieho Williamse jinak. Chtěl založit kapelu, ve které by všichni členové skládali písničky a on by se mezi nimi mohl ztratit. Chtěl požádat Davea Navarro, aby hrál na kytaru a v hlavě měl ještě pár dalších lidí, které by rád v kapele měl. V New Yorku dokonce napsal nějaké písničky s Norem, který se jmenoval Boots Ottestad a skladby se mu líbily.

Mezitím Guy, našťvaný kvůli tomu, jak to probíhalo na Bahamách a kvůli tomu, že neměl plány do budoucna, začal psát pro jiné lidi.

V březnu se s ním Rob sešel ve svém domě na Sunset Marquize, aby mu sdělil, že jejich spolupráce je u konce. „Řekl jsem, že musím začít úplně znovu, abych si zachoval zdravý rozum a že si myslím, že dál spolu bohužel pracovat nemůžeme.“ Měli dokončit nějaké písničky na album největších hitů, po němž měl Guy zůstat i nadále hudebním ředitelem posledního turné „starého“ Robbieho Williamse.

„Cítil jsem se hrozně,“ říká Rob. „Viděl jsem mu ve tváři, jak se mu ulevilo... Myslel jsem si, že z toho bude strašně smutnej a zlomenej, ale on místo toho nadšeně souhlasil.“

Za pár měsíců se situace lehce zklidnila. Chtěli nahrát konečnou verzi alba, dokončit pár písní, které napsali spolu a pár písní, které napsal Rob sám. A chtěli také vydat výběr největších hitů na dvojčedé.

Ale konverzace začala zase váznout. Rob si myslel, že Guyovi se písně, které napsal bez jeho pomoci, nelíbí. Guy byl nespokojený s akordy, připadaly mu příliš jednoduché – a Rob měl obavy, že Guy není k jeho vlastním písničkám spravedlivý. Guyovi také řekl, že když se ohlédne zpět, není se zvukem alba „Sing When You're Winning“ spokojený. Zdálo se mu příliš uhlazené. Když mu Guy prosebně oponoval, že až do této chvíle se na všem shodli, Rob mu odseknul: „Hele, byl jsem zfetovanej a neměl jsem ani páru, jak ta zasraná deska zní.“ Předtím si vždycky myslel, že jeho práce končí u napsaného textu – nemluvě o tomto hrozném období, kdy musel nazpívat konečné vokály – obvykle s příšernou nechutí. Byl by ani nezačal, kdyby nebylo nutné hotovou desku propagovat. Natáčení mu připadalo nudné a smutné a chtěl se mu vyhnout. Ale když nahrával svoje swingové album s šedesátičlenným orchestrem, zjistil, že nahrávání může být i zábavné. Byl klidný, soustředěný, zajímal se a chtěl být do nahrávání co nejvíce zapojený.

V červnu zkoušel Chambers týden nové písničky a pak se sešli s Robem ve studiu, aby začali nahrávat. Hned první den skončil fiaskem. „Tak nějak jsme nebyli schopni spolu komunikovat.“ Běžela „Something Beautiful“ a zněla docela dobře, ale Rob byl znepokojen tím, jak byli všichni vážní. Pak Guy navrhl, aby zkusili „Come Undone“. Jednu z písní, kterou nenapsal a Rob se domníval, že Guy konečně dospěl a zachoval se nezištně. Ovšem jen do okamžiku, než muzikanti začali hrát a než se dostali k refrénu... Guy změnil akordy, aniž by se o tom s Robem poradil. Jestli muzikanti skladbu dokončili, to Rob nevěděl. Opustil totiž budovu dlouho předtím. Nezůstal, aby si ji poslechl, ani aby o ní diskutoval. V autě řekl Chrisu Briggsovi a Davidu Enthovenovi, že mezi ním a Guyem je definitivní konec. Řekli mu, že v tuto chvíli by ho konec téhle spolupráce stál čtvrt miliónu dolarů. Ale Robovi na tom nezáleželo. Nechtěl s ním už dál spolupracovat.

.....

V hlasové kabině zpívá Rob „Love Somebody.“ Dívám se na něj ze zadní části studia. Při druhé sloce zvedne, předstírajíc „gospel style“ (gospel = evangelium, gospeller = zpěvák evangelia), ruce k hlavě a pak říká: „Nejsem si jistý textem v té střední části.“

„Už to nemůžeme změnit, kámo,“ odpoví Guy. „Zkurvenej gospel.“

Rob nazpíval vokály pár měsíců předtím, v době kdy byli Guy a Steve Power na měsíc v Londýně a pracovali na nových písničkách. To bylo poté, co přidali k Robovu hlasu gospelový sbor zpívající „Help me feel the power, you just got to set me free, there's a love that lives forever in me“ (Pomoz mi cítit tu sílu, musíš mě osvobodit, láska ve mně žije napořád).

Rob trval na svém a chtěl vokály změnit.

„Budeme tu muset zajistit znovu sbor. Bude to drahý,“ vysvětluje Guy.

„Měl ses mě zeptat,“ říká Rob.

„Zeptat na co?“ ptá se Guy.

Chris Heath – Feel (Cítit)

<http://robbiewilliams.webz.cz>

„Jak se máš... častěji asi...“ brblá Rob. Měl na mysli to, že by spolu měli konzultovat texty předtím, než si najmou sbor.

„To já s tím budu muset žít, tuším. Je to jen moje album. Pouze po zbytek života budu přemýšlet o tom, že jsme spolu měli víc mluvit.“

„Nemyslím si, že by to nějak ovlivnilo prodej,“ dráždí ho Guy. „Ovlivňuje to mě. A já jsem důležitější než prodej.“

Jde zpátky do hlasové kabiny a čmárá tam po ubrusu. Když jde později do koupelny, jdu se do kabiny podívat, abych viděl, co nakreslil. Je tam obrázek člověka stojícího před domem. Má rozpažené ruce a u úst bublinu s textem: BORDEL.

Začíná se nahrávat záznam a Rob si hlasitě řihne.

„Moc pěkný,“ zamumlá Guy. „To by mohlo prodej ovlivnit.“

Snaží se ten zvuk odstranit. Rob má tendence přerušovat svoji přecitlivělost věcmi tohoto typu. Dokonce i na hlavním záznamu k „Angels“ je slyšet hlasitý prd.

V červnu jednoho dne oznámil, že jeho spolupráce s Guyem je každopádně u konce. Nechal se ale přesvědčit, aby se na to rozhodnutí vyspal a definitivní závěr udělal až ráno. Druhý den změnil názor.

„Asi jsem se choval jako primadona,“ připouští teď. Šel si promluvit s Guyem, který netušil, jak blízko konec jejich spolupráce byl, a oznámil mu, že by se neměli zatěžovat myšlenkou na vydání největších hitů, ale měli by dodělat nové album. Řekl jsem mu: „Mám tě fakt rád, seš skvělejší, zatraceně geniální a perfektně nám to spolu jde. A od té doby jsem se fakt změnil.“

Přestože s Guyem během té doby pár písniček napsali a napsal i pár dalších s jinými lidmi, Rob byl přesvědčen o tom, že uplynulých osmnáct měsíců trpěl tvůrčí krizí. Ted' s Guyem napsali tři nové písně – od pouhého náčrtu až do finále – a spoustu dalších opravili. Všechno je mezi nimi v pořádku a vypadá to, že jejich neustálé vzájemné kritizování se a jejich časté problémy v komunikaci jsou pryč a jejich nynější vzájemný vztah je lepší než kdy dřív. Deska byla hotová a všichni zastávali názor, že těžké období, kterým si prošli, jejich vzájemný vztah spíše posílilo.

„Jsme zpátky. Zase jsme tým,“ říká Rob.

Do studia dorazila americká studiová zpěvačka Darlene. Bude zpívat operní verš v písničce „Feel“. K písničce, kterou napsal Rob a Guy poté, co se usmířili. Guy zkouší hrát něco, o čem si myslí, že by to mohlo znít jako Moby a Rob zpívá o tom, jak je deprimován a o tom, jak moc chce, aby ho z toho někdo dostal: v písni o naději. „Tohle není veselý Robbie, ale smutný Robbie,“ říká mi Guy. „Jsem rád, že ve skutečnosti můžeme dělat na pěti různých typech písniček. Máme balady: „Sexed Up“, „Nan's Song“. Tvrdej rock „Song 3“, „Cursed“. „Hot Fudge“ je taková taneční. „Feel“ je sebezpytující. A máme taky drzýho Robbieho v „World's Most Handsome Man“.

Ted' se snaží vyplnit hluchá místa. Proto je tu Darlene. Přinesla Robovi a Guyovi čokoládu, kterou jim koupila a dostala italský překlad písně:

Voglio solo provare vero amore

Nella case in cui vivo

Perche ho troppa vita

Che mi scorre nella vene

E va sprecate

„Jak to chceš zpívat?“ ptá se Guy Roba.

„Zaimprovizuju,“ zamumlá Rob neochotně.

„Tuhle jsi zpíval něco takovýho...“ zahraje Guy kousek skladby, která přiměje Roba k tomu, že najednou začne zpívat. Jakoby to byla ta nejjasnější a nejjednodušší věc na světě, krásná a oblíbená operní árie.

Darlene jde do hlasové kabiny a zpívá to, co Rob několikrát v různých variacích navrhoval. Zní to skvěle. Rob má občas nějakou poznámku nebo jí řekne, aby to zkusila trochu jinak, ale přitom nezvedne oči od novin, kde studuje fotbalové stránky. Darlene pak byla požádána, aby nakonec zaimprovizovala, Rob jí trochu popsal zvuk písně, aby jí pomohl. „Je to hodně oduševnělý, povznášející – jediná naděje v tomhle bláznivém světě, kterej nazýváme... Země.“ Guy poznamenal (tak, aby to neslyšela), že tahle píseň měla znít trochu jinak. Požádali o pomoc Ms. Dynamite. Chtěli, aby zarapovala, ale neozvala se.

Když se Darlene vrátila, řekla jim, že se jí písnička moc líbí. Zejména Robův dojemný hlas...

„A to jsem před léčením,“ řekl Rob bez vysvětlení a pobrukoval si pod vousy „I just want to feel ... your bum“ (chtěl bych jen cítit.... tvůj zadek).

Odešla a Guy se zeptal Roba, jestli ještě nechce doladit souzvuky.

„Cože mám, kurva, dělat? Myslíš, že jsem... rozčilenej...“ Má divnou náladu. Zamítá každý Guyův nápad. „Jdi do prdele! Jdi do prdele! Jdi do pr-de-leeee!!!“ Pak vezme kytaru a dělá, že ji ničí.

„Říkal jsem ti už o tom, jak jsem hodil Guyovu dvanáctistrunku do jezera Como?“

„Proč jsi to udělal?“ ptám se.

„Byla rozladěná,“ ušklíbne se.

„Opravdu kvůli tomu?“

„Byl jsem nalitej,“ řekne o něco tišeji.

„Skrytá nenávisť,“ zamumlá Guy.

„Ne k tobě, miláčku,“ řekne Rob.

Když Guy navrhne, aby ještě něco k souzvukům nazpíval, znovu ho odmítne – „Jdi do prdele.“ – Pak jde ale do hlasové kabiny a udělá to.

„Má dneska schizofrenní náladu,“ říká Guy. „Takhle ho fakt miluju.“

V hlasové kabině vezme Rob svůj zapalovač a podpálí ubrus. Pak něco bez sebemenší námahy zazpívá a tváří se našťvaně, když Guy prohlásí, že jeden z nich je mimo. Když promešká další tón, shodí mikrofon. Za pár minut ho sice zvedne, ale řekne, že už dál pokračovat nechce.

„Je to tvoje deska,“ namítne Guy.

Rob se vrátí do režie a vezme si do rukou ovoce.

„Viděls, jak umím žonglovat?“

Guy obrátí oči v sloup, „Jo.“

Rob přemýšlí nad svým večerním programem. Mohl bych zajít do Les Deux. To je taková pondělní putyka. Pro náfukey a krasavce.“ Chodil sem a tam a pak řekl „Je mi fakt divně,“ a odešel.

.....

Měl Pompeyho nebo někoho jiného, kdo s ním trávil každou hodinu ve dne v noci. Nechápal, proč tomu někteří lidé nerozumí. Jemu to dávalo smysl. Nebylo to o tom mít bodyguarda. Bylo to o tom, že cítil bezpečí. „Vždycky jsem byl paranoidní. Už jako dítě. Babička mi vykládala příběhy o Sandmanovi (muž z písku), který unášel malé děti – nahánělo mi to strach. Pořád mám pocit, že se sem chce někdo vloupat. Nemohl bych spát v tomhle domě sám. Hrozně bych se bál.

Na chvíli, ještě před tím, než dorazila ochranka, chtěl spát – s kladivem. Snažil se taky usnout se startovací pistolí. A taky s plechovkou Lynxu (tekutý podpalovač) a zapalovačem (provizorní plamenomet mu už kdysi pomohl. Jednou, když nějakí chlápci vyhrožovali, že zmlátí toho známého Robbieho Williamse na nádvoří před garážemi ve Stoke On Trent, zahnal je tím, že pohrozil, že tento tekutý podpalovač zapálí.)

Ale ani dvacetičtyřhodinová ochranka vás nemůže ochránit před vašimi sny. A ty má Rob opravdu hrozné. „Pořád mě někdo pronásleduje. Pořád jsem někde zavřenej. Vždycky u mě najdou kokain a zavřou mě do vězení. Duchové. Herák. Hodně se mi zdá o tom, že jsem se fakt ztrapnil. Taky se mi jednou zdálo, že jsem byl v kostele. Nevypadal jsem sice jako já, ale byl jsem úplně podělanej. A někdy se mi zdá, že zabíjím lidi. A mám sen, kterej se mi opakuje; pohřbil jsem někoho pod garáží v domě, ve kterým jsem vyrostl. A oni mě obklíčí. Ví, že jsem to udělal já. A já pak cítám těla... A oni se dívají pod ostružiníky a vidí je.

Kapitola 4

Venku na trávníku dovádí psi a bojují o obrovskou koňskou kost. Vždycky chtěl mít psy. A dvakrát se o to pokusil i v Anglii. Ale pokaždé to dopadlo špatně. Asi 3 týdny měl rotvajlera. A jednu noc i dvě dánské dogy. „Malej byt a Rob se probudil mezi dvanácti hovnama,“ vysvětluje David. Tady v Los Angeles má psy tři a zbožňuje je. Toho prvního, Sammyho, míšence pitbula a labradora, si vzal z útulku. Druhému psovi chtěl dát nejdřív jméno Davis a třetímu Junior, „ale znělo to blbě“, uvědomuje si. Německého ovčáka pojmenoval po jedné jamajské písničce „ A Message to You, Rudy“ (a taky kvůli tomu, že má rád Ruuda van Nistelrooye z Manchester United). A pak je tu Sid, vlk.

Sid Vicious? ptám se.

„Sid James,“ odpovídá.

Pompey ho veze autem podél Hollywood Hills, aby se vyhnul odpolední zácpě. Pak jede dolů podél kaňonu do studia. Jedu v autě za nimi. Rob jde dovnitř a sedá si k počítači. Prohlíží si webové stránky nejpopulárnějšího britského bulváru. Stále žádný náznak jeho smyšlených historek. Guy mu říká, že když budou chtít znovu pozvat sbor kvůli změně textu v „Love Somebody“, bude to stát 20.000,- dolarů. „Pozvi je,“ říká Rob okamžitě. Protože podle mě je to skvělá písnička a byl bych dost nerad, kdyby v ní zůstal ten starý text.“ Začal číst staré „Novinky ze světa“, které ležely vedle mě na pohovce. Na pohovce, kde jsem strávil většinu dní, pozoroval a dělal si poznámky.

„A jak to teda chceš změnit?“ ptá se Guy.

„Up your cunt, you silly fucks“ (jdi do hajzlu, ty blbečku), zamumlá, aniž by zvedl hlavu.

„Opravdu skvělej gospel,“ řekne Guy.

Pracují zase na Come Undone. Panuje tu trochu nervózní nálada. Rob mluví dost odměřeně a vyčítavě:

„Tohle má být jako piano?“ a Guy odpoví: „Ne, tohle je starý piano.“

Filmový štáb, který objednala Josie, dorazil a začíná natáčet. Rob jde nakonec do hlasové kabiny.

Když skončí generálka, Guy mu říká, že to mohl udělat líp: „Trochu víc se do toho položíme a dáme to dohromady. Uděláme, co budeme moct.“

Tento moment bude později považován za klíčový. Je více než jasné, že Rob je opravdu, opravdu hodně rozzlobený, ačkoli to je dost často. Následuje pokárání polokomediálním hlasem. Spousta věcí v pracovním životě Robbieho Williamse by mohla vypadat jako jistý druh nevinného humoru, ale není to tak. „Fakt je mi líto, že musíš dělat věci tak, jak nejlíp umíš, ty zasranej hajzle,“ říká Rob žoviálně. „Musí to být asi tak těžký, jako vyleštit lejno.“ Režijní místností zaznívá smích protkaný nervozitou. „Viděls někdy film Lepší už to nebude s Jackem Nicholsonem?“ ptá se Rob Guye. „Tak to seš ty. A ještě o něco horší.“

„Někdy to prostě nejde,“ povzdychne si omluvně Guy. „Taky se ti to stává.“

„Ne tak často jako tobě,“ odsekne Rob. „V tom filmu jsou některý pasáže fakt dobrý. Viděl jsem ho včera večer.“

„Podívám se na něj znovu,“ říká Guy. „A ty se snaž tolik neurážet.“

Rob vykládá historku o tom, jak se procházeli v Nothing Hill a narazili na skupinku lidí. Zastavili je a ptali se Guye, jestli si už poslechl jejich demo. Guy jim pohrdavě odpověděl: „Myslím, že není moc dobrý.“

„Neublížuju lidem záměrně,“ brání se Guy.

„Já vím, že ne. Máš prostě jen OCD:“

„Co?“

„Obsessive Compulsive Disorder“ (Nutková potřeba dělat zmatky)

„A ty ne?“

„Já taky. Ale na rozdíl od tebe si to uvědomuju. Není to řeka v Egyptě, víš?“

Rob si dobírá Guye kvůli jeho netaktnosti často. Má spoustu příkladů, o kterých se rád baví. Jedno odpoledne nám ve studiu vykládal o tom, jak jeden německý hotelový manažer řekl Guyovi, že v němčině neexistuje slovo zastupující anglický výraz „depressed“. Guy na to reagoval dost ostře: „No to je jasný, protože když jste deprimovaní, napadnete Poláky, ne?“

„Teď už jsem slušnější,“ řekne Guy stručně.

Ale Rob ještě neskončil. Vypráví o tom, jak byli v jižní Francii s Guyovou manželkou Emmou a s Geri Halliwell. Guy se ptal Roba, jestli zná chlápka jménem Nicka Drake a Rob mu ukázal, že má s sebou jeho CD.

„Kdo ti ho dal?“ ptal se Guy

„Amanda de Cadenet,“ odpověděl mu Rob.

„A tys s ní...“ zahýbal Guy boky a naznačil soulož.

„Ne.“

„Takže sis ji nezařadil do svého žebříčku ošukaných celebrit?“

Guy se při vyprávění těchto historek docela bavil. „Okamžik šílenství, věc kreativity...“

Jindy (když Guy nebyl poblíž) nám Rob popisoval Guyův nedostatek respektu. Ten se ukázal při jeho setkání s producentem Franka Sinatry, Allem Schmittem. „Má asi tolik lidského citění jako Fred West. Vlastně po této akci opravdu napsal Fred West Side Story.“

Právě se dozvěděl, že dnes večer hrají v Los Angeles Cold Play. Je skoro šest. „Hrozně tam chci jít,“ říká Rob. Je to nejžádanější vstupenka v Los Angeles, ale Coldplay jsou také vázáni k EMI. Telefonuje se, hýbou se hory... Rob si chce nějak zkrátit čas před koncertem a tak souhlasí s tím, že půjde se mnou, Davidem a Josie na večeri.

Vežu ho autem. Po cestě se mě ptá, jestli jsem poznal ve světě celebrit nějakou skvělou ženu. V tom momentě si uvědomuji, že možná přemýšlí o potencionální paní Williamsově. Ještě v autě říká: „Nevím... vždycky jsem si myslel, že to všechno musí skončit dobře, jako v pohádce; a že se z toho přirozeně stane láska. Jako v písničkách a ve filmech. Myslel jsem si, že sem přijedu a budu hledat ženu, která bude splňovat moje podmínky „žít v Los Angeles... mít svou vlastní kariéru... a chápat tu moji... a nebude blázen“. Ale život tady mě ujistil, že jsem se zmejlil.“

Je tu spousta šílenství, říkám mu, když jedeme dolů po bulváru Santa Monica.

„Jo, jo... tohle město řídí děcka.“

Hledání lásky je jedním z ústředních témat jeho posledních písní. Někdy mluví o tom, že už je s hledáním u konce a někdy o tom, že pokračuje. „Posledních deset let jsem strávil většinu nocí tím, že jsem hledal paní Williamsovou a je fakt legrační, že jsem ji nenašel ani ve Stringfellows nebo Spearmint Rhino. Neobjevila se ani jinde. Už nikdy nepůjdu ven. Chtěl bych se usadit. Mám tři psy – chtěl bych mít tři děti. Rád bych přibrzdil. Nemám na mysli tloustnutí a opalování se. Ale ještě pár desek a opravdu to bude to jediný, co budu moct dělat – kynout a opalovat se, hrát vrhcáby a kouřit. To bude všechno. A celý Středomoří mi bude moct políbit prdel.“

Než jsme vešli do restaurace, zastavil se u nóbl obchodu s oblečením, H Lorenzo. Rozhodl se, že na koncert Coldplay potřebuje novou bundu. Vybírá si jednu hnědou s dlouhými třásněmi vzadu a bílé tričko. Více než tisíc dolarů během pěti minut.

Pak se rozhodl, že už nechce sedět v restauraci a půjde po ulici dolů na kávu. Nutí nás, abychom rychle dojedli. Oznámí nám, že změnil názor a že se na Coldplay podívat nepůjde. On a jeho nová bunda jedou domů: „Myslel jsem si, že by mi bylo smutno, kdybych zůstal doma, ale teď si myslím, že by mi nedělalo dobře bejt venku.“

Pompey mu doporučil film Desperado, tak si ho šel půjčit. Nelíbí se mu.

Mezi mnoha různými pravdami o Robbie Williamsovi, které jsou stále a opakovaně zveřejňovány britským bulvárem, je také ta část, která ho označuje za nezkrutného svůdníka; je věčně opuštěný, sám a nemilován; skrývá zřejmě že je gay – proto si vyšel ven s modelkou a bývalou ženou Roda Stewarta, Rachel Hunter.

Stává se zřídka, pokud vůbec, že je u něj doma, když za ním přijedu. Ale když Rob telefonuje, ona je často na druhém konci drátu.

Během tohoto období mi o ní řekl čtyři věci.

Za první: „Ani jeden z nás neví, jak na tom s tím druhým je – všechno, co můžu říct je, že jsme spolu rádi.“

Za druhé: „Ačkoli bulvár všem předkládá, že mezi náma něco je, je to lež. Řeknu tohle: mám strach z věrnosti, ze závazků. Stává se ze mě klaustrofobik a začnu prostě prchat. Ale pak když si uvědomím, že je to ta nejlepší ženská, kterou jsem kdy potkal a je mi s ní fakt dobře, začne mi po ní bejt smutno. Nevím, kdy nás to přejde, ale ona je ta nejbáječnější ženská, se kterou jsem kdy měl to potěšení trávit čas.“

Za třetí, jeho oblíbený vtíp: „Sex není nic, o čem by se mělo psát domů.“ Pauza. „To je ale směla, protože moje máma dopisy tohohle typu miluje.“

A za čtvrté – je to dlouhý, komplikovaný varovný příběh.

Během prvních pár měsíců v Los Angeles se pokoušel dvakrát napravit svůj nevyvážený vztah s médii způsoby, které se už teď nezdají být tak moudré jako tenkrát.

Ten první méně důležitý: Dva jeho přátelé v Los Angeles, kteří s ním jednu dobu bydleli v jeho domě, jsou pár – Billy Morrison (hraje na baskytaru při koncertech skupiny The Cult) a Jen Holliday. Plánovali svatbu a Billy navrhnul Robovi, jestli by se nechtěl přes internet nechat vysvětit na kněze a pak je oddat. „Jasně, udělejme to, to je supr nápad,“ popisuje Rob svoji reakci. Stal se tedy reverendem v Kostele univerzálního života (Church of the Universal Life) a v březnu je za zvuků písní Sweet Emotion od Aerosmith a White Wedding od Billyho Idola oddal. Bylo to překrásné. Překvapivější bylo, že jim navrhl, aby fotografie ze svatby nabídli časopisu Hello s tím, že výtěžek z prodeje těchto fotek by byl jeho svatebním darem. On sám z toho neměl nic. Měl radost, že jim může pomoci. V tu chvíli se to zdálo být směšné, nevinné vítězství. Něčím velice jednoduchým by vykouzlil přátelům peníze pro případ nouze. Ale pak mu to začalo ležet v žaludku. Poprvé se vlastně přizpůsobil jednomu z těch časopisů, které nenáviděl. Časopisu, který byl jako stvořený pro paparazzi, jež ho neustále rozčilují.

Ale byl tu jeden další pokus. Ten, na kterém se podílela Rachel Hunter. A ten byl daleko důležitější. Musíte pochopit, jak šíleně ho paparazzi v Los Angeles pronásledovali (ačkoli zde není tak známý, oni vědí, že si mohou vydělat jeho fotkami na mezinárodním trhu). Mohl jen vyjít ven z budovy, kde se konalo setkání

závislých na drogách a alkoholu, a před domem stála čtyři auta plná paparazzi, kteří ho fotili, jak schází dolů po schodech. Byl na sebe našťvaný a zuřil, protože díky své popularitě zatáhl do této frašky i ostatní lidi. „Na tom snímku byla spousta lidí, který nechtěli, aby se o nich vědělo v souvislosti s drogama nebo alkoholem, ale byli na tý fotce bohužel se mnou, protože já jsem jeden z nich.“

Jednou když jel k terapeutce, pronásledovala ho tři auta. Nemohl je přivést tam, kam měl namířeno. „Měla další známý klienty a nechtěla, aby se někdo vrtal v jejich soukromí. A já sám taky nechci, aby tohle místo našli. Je to místo, kde odkrývám svoje nejhlubší, nejskrytější, nejčernější tajemství“. Takže místo toho šel do Saks, obchodního domu. Tam se mu je ale nepodařilo setřást, jel tedy k Neiman Marcus a požádal ženu u kosmetického pultu, aby mu zavolala taxi. Nechal své auto tam, kde bylo, naskočil do taxíku, schoval hlavu pod sedadlo a nepozorován se nechal zavézt ke své terapeutce.

Jednu chvíli to vypadalo, že jsou všude. Opravdu ho to dopalovalo stále víc a víc. Chtěl najít způsob jak získat zpět své soukromí.

„Jsem soutěživý člověk. Zatraceně soutěživý. Fakt. A když mám dojem, že má nade mnou někdo převahu, chci najít způsob jak ho porazit. Takže hra stále pokračuje a já hledám cestu k vítězství. V týhle hře jsem jen pouhá figurka, nejsem člověk. Oni nepřemejšlí nad tím, co způsobí článkem o mně a tátovi nebo tím, co napíšou o domě má mámy, kde žije sama. Je jim jedno, že otisknou fotku místa, kde žije Geri Halliwell a že ji další den vykradou. Myslím, že až umřu, bude to pro ně dobrý téma. Chápeš, co tím chci říct? I když si nabiju hubu, pro ně to nikdy nebude dost. Je to souboj s ďáblem. Ve skutečnosti máš co do činění s lidma, který tě chtějí vidět mrtvého. A když je máš za patama dvacetčtyři hodin denně, může to být dost zničující. Zvláště když neznáš způsob, jak bys nad nima mohl vyhrát. Jedinej způsob, jak nad nima zvítězit je akceptovat to. Ale to je zatraceně těžký.“

Letos v létě šel ovšem Rob jinou cestou.

Začal trávit čas s Rachel Hunter a zdálo se, že tento vztah by mohl být něčím víc než jen přátelstvím. Jednou večer dostala Rachel dvě vstupenky na basketbalový zápas Lakers. A i když Lakers prohráli, Robovi se zápas líbil. Opouštěli Staples Center s dalšími sedmnácti tisíci lidmi a když procházeli dveřmi, uviděli asi 15 paparazziů. „Všichni mačkali spouště. Bylo to hrozný. A těch sedmnáct tisíc lidí se ptalo: „Co to sakra je?“ A každý se chtěl podívat. Byli jsme tam sevřený a bylo to fakt hrozný. A na konci tý hrůzy stálo patnáct chlápků, který nám brali svobodu. Čistou svobodu. Jednali se mnou jako s nějakým šupákem, jako by mnou pohrdali. A oni mnou fakt pohrdají. A já s tím nemůžu nic dělat. Když někomu z nich rozbiju hubu, deportujou mě a zaplatím pokutu pětset tisíc. A ještě mě můžou zavřít.“

A lepší foto pro dalších čtrnáct. Měl čepici posazenou tak nízko, že mu nebylo vidět do obličeje a oni tím pádem nemohli udělat dobrou fotku. „Což oni nesnáší. A najednou mě někdo práskne zezadu do hlavy.“ Prostě ho praštil, sebral mu čepici a utíkal s ní pryč. Rob byl hodně našťvaný a pak se prostě zastavil. Jenom tam tak stál, vřelo to v něm, cítil se poražený, ale také plný vzdoru. Řekl jim: „Dobře. Vyfoťte si mě.“ Ale tahle fotka pro ně neměla cenu. Nakonec nasedl do auta. Chtělo se mu brečet.

Jak tam stál před těmi fotoaparáty, přemýšlel nad následky toho všeho. Až doposud strávil Rachel pár nevinných večerů. Hráli Scrabble a drželi se za ruce. A teď to bude v každých novinách. A každý to toho začne zatahovat jejího exmanžela a její děti.

Ale ukázalo se, že už bylo stejně pozdě. Jeden fotograf je den předtím zastihl na bowlingu. Domněnka o jejich horkém románu proběhla bulvárem po celém světě. Slyšel, že jejich bowlingové fotky vydělaly ve světě milion liber. „Už tě někdy přepadli kvůli miliónu liber?“ (David Enthoven si myslí, že ta částka byla ještě vyšší. Každopádně, tak jako tak je to hodně peněz). A tehdy dostal Rob nápad. V tu chvíli to vypadalo jako skvělý plán – způsob, jak uniknout paparazziům a získat nad nimi převahu.

„Řekl jsem si, hele, když jim dáme to, co chtějí – přesně to, co chtějí – nebudou už muset tohle dělat. Když jim dáme všechno, nebudou se kolem nás pořád motat a nebudou za to mít ani peníze.“ Mluvil o tom s Rachel a připadalo jim to jako skvělý nápad. „Těšili jsme se na to jako malý děcka.“ Druhý den to udělali.

Pózovali na lehátku u Robova bazénu, Rachel nahoře bez, Rob ji hladil a líbal po celém těle. Ukradli paparazziům ty nejlepší snímky, jaké si dovedete představit. „Čůrali jsme smíchy,“ vzpomíná. „Všchno to bylo strašně lehkomyšlný.“

Na začátku je od toho někteří zrazovali. Tim Clark nejvíc. Varoval Roba, že je to jako kdyby šel do postele s ďáblem a že by to nemuselo skončit šťastně. Ale Rob byl přesto rozhodnut, že to udělá. Všechno bylo naplánováno tak, aby to vypadalo, že fotky nabízí skutečný paparazzi. A válka byla vyhlášena. „Každej ty fotky chtěl. Každěeeej.“

„Absolutně to neodpovídalo tomu, k čemu jsem byl vychován,“ uvědomil si Tim Clark. „Ale Rob by to nakonec stejně udělal a my jsme měli zájem na tom, aby se to provedlo co nejbezpečnější cestou. Samozřejmě rozumím tomu, proč to dělá a jak se asi cítí, když s ním tisk jedná tímto způsobem. A to mi pomohlo. A myslím, že jsem to byl já, kdo navrhl věnovat vydělané peníze charitě. Ale i tak jsem cítil a pořád cítím, že mi to není příjemné snížit se na jejich úroveň.“

Bylo to na titulní straně snad ve všech novinách na celém světě. Napsali si k tomu vlastní příběh, rozebrali to, jak si představovali, že to mohlo být a detailně popsali jejich muchlování se u bazénu – prostě tak, jak si to vymysleli.

Pokud se to dá považovat za úspěch – toto téma jim brzy zhořklo. Ostatní plátky se snažily z toho vytěžit co nejvíc. Rob říká: „Psali: bylo to „nechutné“, „Robbie, styď se“, „veřejná senzace“. Zdálo se nám, že to přehnali.“ Začal toho litovat. „Cítil jsem se pošpiněnej a věděl jsem, že jsem udělal fakt velkou chybu. Říkal jsem si, co si asi lidi o mně myslí.“

Přemílal to v hlavě tři dny a pak se rozhodl, že se o to přestane starat. Ale rozhodl se také, že v boji nebude dál pokračovat. Chtěl vynést na světlo další novinku. Pokud byl někdo přesvědčený, že je gay, chtěl mu o tom přinést příběh. Zapózoval by s přítelem – drží se za ruce a vycházejí z klubu Gay Mart. (Přemýšlel i o dalších fiktivních zprávách – třeba o hádce s Rachel a líbání s její sestrou). „Myslel jsem si, že když zaplním trh těmahle fotkami, nebudou vědět, čemu maj věřit a pak třeba přestanou.“ A k čertu s nimi. „Hrozně moc lidí si myslelo, že jsem to udělal, abych se zviditelnil. „Když se setkám s Nicol Kidman, je to veřejná senzace. Když se stýkám s Rachel Hunter, je to veřejná senzace. Když ráno vstanu z postele a jdu se vychcat, je to veřejná senzace.“

Ale fotky z Gay Mart byly zničené, všechny podobné plány zrušené a nikdy víc se o nich nemluvilo. Neměl z toho žádný zisk – čítající šest nul – pro sebe samého. „Ale bylo to hodně poučný.“

Paradoxně, něco se ale povedlo. Ačkoli to, co udělal, bylo čisté bláznovství, boj o jeho momentky se na chvíli zastavil. Nikdo nedoufal, že by se mohlo objevit něco senzačnějšího a pár měsíců viděl tak málo paparazziů jako dlouhá léta předtím ne.

Kapitola 5

Žijeme v prazvláštní době, alespoň co se slávy týče. V době která je nestálá a rozpolcená, ve které je příliš mnoho slávy, příliš mnoho nesmyslnosti a vše obklopující hysterie. V době, ve které je příliš mnoho lidí tak neupřímně a nesmyslně nadšeno tím být známý.

Sláva a Úspěch bývaly kdysi dvě nerozlučné věci. Sláva přímo úměrně závisela na Úspěchu a dala se tak udržet pod kontrolou. Tohle pravidlo sice již nefunguje delší dobu, obzvláště pak uvědomíme-li si, že ti, jenž tradičně určovali kdo, kdy, kde a jak bude slavný, málokdy vidí něco zvláštního v těch, jež široká veřejnost považuje za ty nejslavnější. Přesto však ještě donedávna přetrvával odpor považovat za slavné ty, jež neudělali něco alespoň trošku podstatného či hodnotného.

Během posledního desetiletí ale jakékoliv pouto mezi slávou a úspěchem zmizelo. Slavným může být kdokoliv, ne proto že něčeho dosáhl nebo něco dokázal...zkrátka jen proto, že se o něm mluví (důkazem toho jsou dnešní „osobnosti“ z pořadů typu Big Brother, VyVolení nebo hvězdná pěchota programu „SuperStar“).

Ponechána vlastnímu životu, Sláva se stala něčím ošklivým, něčím nejen nenáviděným, ale také nenáviděnímhodným... a to jak pro svou moc, tak také pro svou bezmocnost.

Jsou to všechno pádné důvody pro to, aby si lidé jako je Rob přáli, aby Sláva zase byla tou co dřív - zaslouženou. Tihle lidé nejsou stavěni pro dobu posedlou hvězdami a hvězdičkami. Dnes kolem nás existuje více časopisů a komerčních médií než kdykoliv dřív, mají absolutní svobodu a sledují každý počin, pohyb a chybičky těch, kteří by mohli být nebo jsou alespoň něčím proslavení. A kdyby jim náhodou něco uniklo, v patách za sebou mají čím dál tím větší zástup senzacechtivých fotoreportérů a kecalů.

Ruku v ruce s touhle posedlostí je dnes navíc kdokoliv, kdo tvrdí, že mu sláva není příjemná, posuzován spíše nedůvěřivě a podezřívavě, než lítostivě a se soucitem. Je tu stále víc a víc bezvýznamných osůbek, se kterými je zacházeno jako s celebritami, a ti připomínají spíše znehodnocené bankovky v zemi, co se rozhodla utéct hospodářské recesi tak, že vytiskla peníze... ve výsledku se pak každá taková celebrita zdá být nejen méně hodnotná, ale také celý svět Slávy ztrácí na své hodnotě a lesku.

Nepříjemnější navíc je i to, že pod pláštíkem téhle překotné touhy po slávě se skrývá velká spousta nenávisti vůči slávě samotné. Stejnou měrou jakou si lidé užívají tohohle poprasku, co kolem slávy je – nemine den, kdy bychom neslyšeli něco skandálního z bulvárních novin a televizí – titíž lidé stále prohlašují, jak nenávidí slávu a slavní by být nechtěli. Ráno si koupí časopis, a odpoledne hromadně diskutují o tom, jak bezobsažný, zbytečný a primitivní vlastně je, o tom že kolem slavných tolik naděláme. A všichni sami v sobě odsuzují tu nepřekonatelnou touhu si druhé ráno tentýž časopis znovu koupit.

Je to jako kdybychom coby společnost získali závislost na slávě a zároveň celou tuhle věc nenáviděli. Cítíme určitou zlobu vůči slavným za to, že chtějí tolik pozornosti, i přesto že oni se o ni neprosí. Vadí nám, že kvůli nim jsme schopni ujet stovky kilometrů, jen abychom získali jeden autogram, i když oni nás k tomu nenutí. Pořád si stěžujeme „Kdo si myslí že jsou, chovat se k nám takhle?“ ale přitom oni nedělají vůbec nic. A pokud tenhle náš absurdní zájem vzbudí vlnu opovrhování danou celebritou, zraní ji nebo jí způsobí

nepříjemnosti – tak co?? – vždyť přece mají dost peněz, výhod a slávy. Jsou to hvězdy a přeci se pořád usmívají a cítí dobře, z čehož plyne, že všechen tenhle zájem jim přeci dělá dobře...

V časopisech a novinách ale na vlastní oči můžeme pozorovat nárůst nenávisti. Jako třeba tahle nejnovější mánie – fotky všech celebrit v těch nejhorších možných momentech – bez líčidel, zpocené, každá vráska a pupínek, celulitida, dvojitá brada...to všechno v nás vyvolává pobavení a jakési uspokojení. OK, máme spoustu různých způsobů, jak tohle omluvit – celebrity jsou celebrity, jsou vůči tomu vlastně imunní, jsou většinou absolutně nepotřební, bez talentu a zbyteční, nakonec si jednu či dvě tyhle facky vlastně zaslouží. Všechny ty fotky je přeci ukazují úplně obyčejné – stejné jako my...

Tahle odporná nová móda také vytváří podstatně větší pole působnosti pro paparazzi – ti už nemusí zdlouhavě vyčkávat až se nějaká celebrita nechá zase ostříhat či se někdo slavný pohádá s někým ještě slavnějším. Dnes stačí jen nechat objektivy namířené na celebrity dostatečně dlouho, hodinu po hodině, jeden jediný úšklebek nebo poškrábání v nose a pořádný výdělek je na cestě.

Nechci ovšem tvrdit, že si Rob vždycky vybírá to nejlepší a nejrozumnější řešení všech jeho problémů. Byly doby, kdy se zdál být nejistý a nesamostatný egomaniak který chtěl být zároveň rád milován a zároveň být sám. On si je toho však moc dobře vědom. My bychom si zase ale měli být vědomi toho, že žijeme v prazvláštní době, alespoň co se slávy týče. Najít si skrz tohle šílenství nekonfliktní a bezpečnou cestu je prakticky nemožné.

(Přeložila Chocklitka)

.....

Jednou jsem k němu přijel, jak jsme se domluvili, asi ve dvě odpoledne, ale nikdo z těch, které jsem znal, tam nebyl. Dokonce ani Pompey. Kuchařka mě zavedla do zahrady a nabídla mi šálek kávy. Později se ukázalo, že si myslela, že jsem nový bodyguard. Seděl jsem a pozoroval chlápka, který se vrtal v čerpadle, které vyhánělo vodu přes jakousi skluzavku na obrovský kámen, ze kterého padala voda do bazénu. Asi o hodinu později jsem uslyšel, jak na mě seshora někdo volá. Viděl jsem skrze větve Roba stojícího na balkónu. Začal si se mnou povídat. Po chvíli jsem usoudil, že bych mu měl připomenout, že tam stojí úplně nahý.

„Je to strašně osvobozující,“ vysvětloval.

Za pár minut se objevil dole a ptal se mě, jestli umím hrát poker. Seděli jsme venku. Na kartách byly obrázky známých žen vyfocených pro britský časopis Esquire, což dodávalo hře zvláštní atmosféru: často závisela ztráta 30 nebo 40 dolarů na zpárování Gwyneth Paltrow nebo na získání třech kusů Nicole Kidman. Pořád hrál dál a dál jako by se chtěl nějak uklidnit. Chvíli byl ze hry nadšený, chvíli z něj byl cítit nekld.

„Převálcuješ ho?“ zeptal se Pompey.

„Možná,“ odpověděl Rob.

Rob se upřeně zadíval na severní část svého pozemku, která byla obehnána živým plotem.

„Co je to támhle za kamennou věc?“ zeptal se.

„Nevím,“ řekl Pompey.

„Viděls to tu už někdy?“

„Ne.“

Všichni tři jsme položili karty a šli se na tu věc podívat.

Vypadali jsme jako kdybychom si právě stříhli roli v jednom z těch filmů s Peterem Sellersem – jak ta větrem ošlehaná socha zaznamená, že se k ní někdo blíží a najednou zmizí. Když jsme došli na místo, zůstali jsme zírat. Ta věc byla dál sochou. Ani se nehнула. Vždycky tam musela být, ačkoli ji Rob a Pompey nikdy předtím nezaznamenali. Když máte veliký dům a hektický život, je asi těžké pamatovat si takovéhle věci. Rob jen pokrčil rameny, „Je docela hezká, ne?“

Pompey teď v pokru vyhrává, ale Rob se stejně začal nudit a jen tak pro legraci hraje tak, aniž by se díval na to, co má v rukách za karty. Brzy nemá nic. Pompey a já pokračujeme, dokud nevyhraje zbytek mých peněz. Po pár minutách se podívám na Roba. Sedí na židli a sluní se. Za ním jeho hollywoodské sídlo s bazénem... a on počítá bankovky. (Bylo to pár set dolarů, nejvíc pěti a jednodolarovky, které vyhrál během pár nocí, kdy hrál black jack.) Pozoruji ho. Zvedá oči a vidí, jak na něj zírám. Začne se smát: popová hvězda sedí u svého bazénu pod losangelesským sluncem a počítá svoje prachy.

Zvonil telefon. Byl to Steve Jones ze Sex Pistols. Občas se tu ukáže. Jednou pozval Roba, aby se u něj doma podívali na zápas s Chelsea. Jones otevřel dveře úplně nahý a pozval Roba dovnitř. Ani jeden z nich se k tomu nevyjadřoval. „Sedí u bazénu, škrábe se na koulích a pak jdeme čumět na fotbal?“ povídá Rob a dodává, jakoby si myslel, že na to čekám: „Tohle fakt žeru. Jenže moje péro není tak velký jako péro Steva Jonese.“

Rob se zmiňuje o tom, že naposledy se mu zhoršil zdravotní stav poté, co viděl film se Sex Pistols „The Filth and The Fury“ při jeho londýnské premiéře. To byl čistý asi osm nebo devět měsíců. „Kdybych tam tu noc nebyl, byl bych čistej další tejdén, protože bych nebyl tak rozhozenej. Asi mě už nudilo cejitit se normálně.“ Bylo to něco jako punkový duch, co ho dostalo. Musel si dávat pozor, aby to, co shlédl, nenastartovalo znovu proces, kterému už nevěřil. „To, že jsem onemocněl bylo způsobený mojí nedbalostí. Ale vím, že to tak nemuselo bejt. Musím se na to přestat takhle dívat.“ Zkouší hrát píseň Iana Duryho „Sex and Drugs and Rock and Roll“. Tenkrát si myslel, že spousta písní jsou vlastně návody k tomu, jak se chovat. Byl dost překvapený, když později zjistil, že Ian Dury, se kterým spolupracuje v rámci Unicef, a byl s ním v Mozambiku, nikdy drogy nebral.

Když jsme dohráli karty, seděli jsme, slunili se a mluvili o období, kdy se osamostatnil a stal se známým. O tom, jak byl kvůli své slávě našťvaný a podezřívavý.

Bylo to jako kdybys slávu miloval, ale ani na minutu nemohl věřit, že je skutečná...

Přikývnul. „Asi tak.“

... jako kdyby sis ji v té chvíli koupil?

„Jo. Jasně. To bylo to, proč jsem to dělal.“ Chvíli tiše sedí.

„Zkouším přijít na to, proč jsem to dělal už jako dítě.“ Přemýšlí dál. „Byl jsem v tom dobrej.“

Aby tě měli lidé rádi?

„To nemůžu říct, protože to dělám od té doby, kdy jsem byl ještě v kočárku. Asi jsem se dost culil už v tom kočárku, protože jsem věděl, že když to budu dělat, dostanu od cizáků, co byli na prázdninách v Guernsey, kde pracoval v létě můj táta, zmrzlinu. V kočárku jsem i tancoval. A pak zpíval. Nemůžu si vzpomenout, kam jsme to jeli... no jo... to je láska.“

Ptám se ho – Možná je to hloupá otázka, ale.... Dostal jsi od toho cizince v Guernsey tu zmrzlinu?

„Možná,“ směje se. „Už nevím.“ Začne se chechtat.

„Před pěti lety bych možná řekl, že to byla zoufalá touha po lásce.“

A mohl bys to říct i protože to byla jakoby legrace nebo protože to byla skutečnost nebo protože to třeba mělo zastavit každého, kdo se vrtal v něčem nepoznaném?

„Přemýšlím nad tím.... Máma mě opravdu milovala, babička, ta mě přímo zbožňovala, a když jsme byli s tátou, miloval mě taky. Nikdo mě nezneužíval. Nikdo mě neobtěžoval. Byl jsem jen .... – leze to ze mě jak z chlupatý deky – prostě jsem hrozně citlivej. Už jsem se tak narodil.“

Přes úbočí skály letí vrtulník. Letí dost nízko.

„Neee,“ řekne Rob a opustí ho veškerý humor.

Dívá se nahoru, „ Když krouží, jsou to oni.“

Pokud ho najdou, všechno se změní.

Odlétá pryč. Pro tentokrát.

Ukazuje mi tetování, která má na vnitřních stranách obou zápěstí. „Jack“ na pravé ruce, „Farrel“ na levé. Jack Farrel, otec jeho matky.

„Umřel, když mi bylo pět,“ říká Rob. „Byl fakt skvělej. Bezvadnej chlápek Když nás opustil můj táta a já zůstal jen s mámou a ségrou, bál se, aby ze mě nebyl homosexuál. Učil mě prát se. Chápej, byl ze Stoke-on-Trent. „Vyskoč, chlapče, na postel. A dolů. Teď. Box. Box. Box!!!“

Cestou do studia navrhnul: „Pojďme natočit Nan's song, než začnu divočit.“ Guovi řekl: „Dneska je v Los Angeles bezva den. Vibrace jsou dobrý.“ Uchopil tu píseň svižně a dojemně. Když skončil, následoval aplaus. „Tak,“ ozval se Guy. „Zvrhlo se to ve frašku. Je čas zazpívat písničku v první osobě The World Most Handsome Man. „To mě chce jen vytočit,“ vysvětluje Rob. „Lidi si o mě myslej, že jsem zasraně arogantní, seběvědomej a namistrovanej.“ A tady v té písni to právě o sobě zpívá a poukazuje na prázdnotu, která

Chris Heath – Feel (Cítit)

<http://robbiewilliams.webz.cz>

v něm je a kterou zastírá chvástáním „If you don't see me, I don't exist“ (když mě nevidíte, neexistuju), zpívá v jedné části. „It's not very complicated (není to moc komplikované), zpívá dál, „I'm just young and overrated“ (jsem jen mladý a přeceňovaný). Tohle jsem přidal pro případ, že by někdo nepochopil, že je to všechno myšlený ironicky. Může se totiž stát, že lidi, co to budou poslouchat si o mě budou myslet, že jsem nafoukaný bastard.“

A myslíš si o sobě někdy, v těch horších chvílích, že jsi „mladý a přeceňovaný“?

„Jasně. Myslíš si to furt.“

Jde zpátky do hlasové kabiny. Světla jsou zhasnuta a do tmy zní jeho hlas. „...it's hard to be humble when you're so fucking big... did you ever meet the sexier male chauvinist pig...“ (je těžký být skromnej, když seš tak zasraně slavný... potkals někdy šovinistický prase, který by bylo víc sexy?)

Na konci jeho partu rozsvítí asistent světlo bez toho, aby na to Roba upozornil. Je nahý.

.....

Sedí v režii a nabízí meruňky a dýňová semínka. Tím se mu spustí v hlavě další tok vzpomínek... „V Take That jsme tyhle dýňové semínka pojídali vždycky s Jasonem Orangem. Je to pro něj příležitost, jak odlehčit tohle odpoledne lehkým melodramatem. To bylo všechno, co jsme mohli. K snídani trylek a voda. Chleba a ocet. Takhle to bylo. Zamčeli nás a nechali v Salfordu.“

„Myslel jsem, že jste měli dršťky,“ připomíná jeho přítel Max Beesley, který se tu zastavil na návštěvu.

„Dršťky byly, až když jsme měli první hit,“ opravuje ho Rob.

„Nigel Martin-Smith nás nutil, abysme mu prali spodáry.“

.....

Když byl Gary Barlow poprvé v televizi, prohlásil „je tak odpudivý, že by ho měli zabírat jen od pasu dolů.“ Tenhle výrok se mu líbí. Vymyslel ho před chvílí. Jiná věc je, že neví, jestli by jej raději připsal Gary Barlowovi nebo Noelu Gallagherovi.

Barlow.... Gallagher... Barlow.... Gallagher..

Noel Gallagher, rozhodne se.

Když byl Noel Gallagher poprvé v televizi, byl tak odpudivý, že by ho měli zabírat jen od pasu dolů.

„Je to fakt vtipný. Na rozdíl od jeho hlášky „Tlustej tanečník z Take That“. No jo. Zase jsem vyhrál....“

.....

Jeho krátké přátelství s Oasis začalo těsně předtím, než opustil Take That. Nejvíce se přátelil s Noelem, ačkoli to se brzy změnilo. „Šel jsem od Noelova kámoše, nebo jsem se poflakoval s Noelem a on mi zavola a bouchal v hotelu na moje dveře a křičel: „Pojď s náma, popová hvězdo“. Aby si udržel odstup, seznámil mě s Liamem. Chvilí to bylo skvělý. Liam a já jsme si říkali Karlíčku a zpívali si v kuchyni Sgt Pepper. Ale Liam byl děsně paranoidní. Kvůli všemu. A já jsem zjistil, že jsem jen další člověk, kvůli kterému jeho paranoia ještě narůstá, ačkoli jsem si myslel, že jsme kamarádi. Bylo to pro něj hrozný. Byl jednou z největších hvězd na světě a uzavíral se do sebe. A já to viděl. Bylo smutný sledovat, jak nikomu nevěří a vědět, že mu nemůžu pomoci. Byl členem nejlepší kapely v Londýně a myslel si, že jsem nějaká pijavice, která chce získat prospěch z jeho slávy.“

Povzdechl si. „Bylo to smutný období. Vlastně jsem to dost podělal. Nevěděl jsem, jak v úterý v pět odpoledne odolat kokainu. Ztratil jsem schopnost říkat ne.“

Brzy následovala nenávisť. Tahat se s ušpiněným feťákem z Take That přestalo být zábavné. „To mě dorazilo. Měl jsem je fakt rád a obdivoval jsem je.“ Nejvíce viditelná byla jeho válka s Liamem. Navázal se do Roba přes tisk a Rob mu nabídl, aby si to spolu rozdali veřejně v ringu. S tím, že výtěžek, 100.000 liber, by věnovali charitě.

Pak s Liamem otěhotněla Robova expřítelkyně, Nicole Appleton. A najednou mu celé to nepřátelství připadalo směšné. Rob a Liam se domluvili, že zakopou válečnou sekýru.

Noel s tím ovšem neskončil. Zdálo se, že je rozružený už jen kvůli tomu, že se s ním kdy dali dohromady – i proto, že s ním sdíleli chvíli scénu – s ním, s Robbie Williamsem. „Pořád rozněcuje starý rány. V každém jeho interview se o mně zmíní. Je to docela zábava, sledovat, kolik místa mu v tom jeho mozku zabírám.“

.....

V režii, Robovi z doslechu, probíhá diskuse na téma klady a zápory nynějšího Robbieho Williamse.

„Byl o moc lepší, když byl sjetej.“

„Přišel, osouložil recepční... a všechno mu bylo u zadku.“

„Myslel jen na sebe. Spal pod mixážním pultem s plechovkama Guinnessu.“

„To byly časy.... Ted' furt jen „Tady musíme změnit text, tady to musíme vyladit...“
„Smějete se hrozně nahlas...“

Na konci dne, který jsme strávili ve studiu, se Robovi nechce jít domů. Bere nás (Davida, Pompeyho, Chrise Briggse a mě) na Sunset bulvár do kavárny Coffee Bean. Před čtvrtým espressem je ještě dost hyperaktivní. Opírá se o židli – sedíme venku, je teplý večer – a říká slabým hlasem „Vidíte ty mraky, co jdou přes měsíc? Víte, že když jste tvůrčí osobnost, všimnete si i věcí, kterých si ostatní lidi nevšimnou? Já vidím svět jinak. Fakt. V noci vnímám jemný rozdíl.“ Najednou prohlásí, že chce být producentem svojí desky.

„Bude s tím problém?“ ptá se.

„Proč to chceš?“ ptá se opatrně David.

„Chci vidět svoje jméno v Music Week. „Power / Chambers / Williams.“ Dělal bych jen: zeslab to, zesil to, tohle přidáme, tohle vynecháme... Tohle je produkce, ne?“ Zachytil nervózní pohledy lidí okolo stolu. „Bude to někomu vadit?“

Nikdo neřekl ano, ale také nikdo neřekl ne.

„Dobře. Co je teda produkce?“

„Sedět ve studiu a nudit se,“ odpoví Chris Briggs.

„To dělám.“

„Produkce je to, co dělá Guy a Steve. Jednání s oborníky o tom, jak by to či ono mělo být nahráno,“ říká Chris.

„Dobře. To taky dělám,“ protestuje Rob. Zachytil v Davidově výkladu výčitku. „Nečum tak na mě,“ říká Davidovi. „Tohle přece dělám.“ David se pořád tváří tak, že je vidět, že Robův požadavek je pro něj nerealizovatelný. „Co bych měl teda dělat následující dva tejdny, abych dostal nálepku produkce?“ ptá se Rob, ale nedostává se mu odpovědi. (Escapology bude natočena jako ostatní desky Robbieho Williamse s nálepkou „produkováno Guyem Chambersem a Stevem Powerem“).

Rob usrkává svoje espresso. „Chybí mi Jonny.“ S Jonathanem Willkesem se znají od Robových osmi a Jonnyho tří let. Od té doby jsou přátelé. Přes všechny Robovy úlety, ať byl dole nebo nahoře, Jonny byl vždycky na jeho straně. Ale Rob je v Los Angeles a Jonnyho kariéra se odvíjí převážně v Británii. Snaha stát se popovou hvězdou nedopadla nejlépe. Vydal jeden singl „Just Another Day“. Byl to sice hit, ale ne nadlouho. Album nikdy nevydal. Ale teď se zdá, že se věci začínají měnit. Hodně času strávil s Godspellem cestováním po Británii a objevil se v „The Rocky Horror Picture Show“.

Rob mění téma. Obchodní jednání ohledně desky probíhá, ale přesné datum uzavření smlouvy ještě známé není. Rob teď vysvětluje Davidovi, že nechce podepsat smlouvu s EMI v Americe, protože v minulosti pro něj nic dobrého neudělali. Všichni se na sebe zase letmo podívají. Nikdo mu neoponuje, ale ticho naznačuje, že toto Robovo rozhodnutí je může přivést do velice nepřijemné situace.

„Je to můj obchod“, řekne Rob odhodlaně.

Stůl ztichl.

„Dělám si prdel, vole,“ řekne Davidovi.

Jeho ložnice je největší místnost v domě, uprostřed je obrovská postel, ze které může ovládat vysunovací promítací plátno. Z jeho balkónu můžete vidět údolí a hory. Zkouší tu spát, protože cítí, že je to místnost, ve které by měl chtít spát. Ale když je v posteli sám, nejde mu to. Bojuje sám se sebou. Hodně. Je to pro něj dosti vzdálená představa. Tahle obrovská místnost mu dělá opravdu starosti. Vyrůstal v malém pokoji a usínal mezi čtyřmi zdmi, které byly v jeho bezprostřední blízkosti. Stále častěji – stejně jako dnes v noci – vzdává boj a před úsvitem se vkrádá do jedné z menších ložnic. Pouze tam se cítí dostatečně bezpečně a může klidně usnout.

Kapitola 6

Právě dnes má Rob ve studiu schůzku s jednou z pěti největších nahrávacích společností. Právě teď se nachází v situaci, která není pro úspěšného umělce typická. Je teď volný a každý ho chce. Ti nejúspěšnější umělci pravidelně projednávají a prodlužují své kontrakty, obchodují se svou budoucí svobodou, aby na tom co nejdříve vydělali. On tohle neudělal. Dokončil svůj původní kontrakt s EMI a natáčení svého nového alba financuje sám do té doby, než on a jeho manažeři naleznou ten nejlepší způsob prodeje. EMI by ráda kontrakt s ním prodloužila, ale ostatní velké nahrávací společnosti o něj mají také zájem.

Ostatní společnosti mají většinou sídlo v Americe, v jedné z mála zemí, kde měl Rob jen malý úspěch a proto se na něj šéfové těchto společností nezaměřují. Má to docela vtipný konec. V jiných odvětvích by nikdo nenabízel osmimístnou sumu za něco, o čem neví, jak to bude vypadat, ale hudební byznys je zvláštní, anachronická směs touhy, talentu a schopnosti smíchaná s úžasnou ignorací, neschopností, triky a kecy. Na dnešním jednání, ze kterého měl dojem, že probíhá úspěšně, se Rob zmínil o svém nápadu pokusit se prorazit na americkém trhu. Chtěl natočit novou verzi *Angels*.

„Která to je?“ zeptal se jeden z nejdůležitějších lidí v americkém hudebním průmyslu.

Je to jeho nejznámější píseň, samozřejmě, a jedna z těch, na které postavil svou sólovou kariéru. Mnohem horší než to, že ji neznali, bylo to, že ji ani znát nechtěli. Prodávali mu svoje velké plány a nezdálo se, že by o něm věděli, co dělá, nebo co dělal, nebo kdo vůbec je. Jak mohou posuzovat jeho hodnotu, když o něm nic nevědí? Konkrétně, jak mohou měřit jeho úspěch v Americe bez názoru na to, proč jeho *Angels* v Americe neprorazila? A co ostatní místa? Dnes ukázali, že znají přece jen něco z jeho minulosti – video k písni *Rock DJ*, ve kterém se ukazuje nahý a kde ze sebe rve kůži, maso a svalstvo v zoufalé snaze zapůsobit na snobské dýdžejky. Tohle je zajímavé.

„Muselo se vám velice ulevit, když jste ze sebe serval kůži,“ říkají.

„Ne,“ opravuje je Rob. „Chtěl jsem jen uspokojit lidi.“

Pustil jim hrubé nahrávky písní k jeho novému albu. Když to udělal, stalo se to stejné, co při předchozích jednáních. Tohle – lidé budou mít sklon hledat souvislosti v hudbě a textech. Jsou do dvě tak rozdílné věci – hudba a ta ironie v jeho textech – je ten člověk seriózní? – nepochopitelné. Stále je našťvaný na jednoho z hlavních šéfů jedné nahrávací společnosti. Dotkl se ho jeho výrok: „Nechápu ten Robbieho výstřední materiál.“ Robbieho paličatá reakce byla: „V tom případě je to dost peněz na to, abyste je vrazil do někoho, kdo je hlavně výstřední.“

Dnes se jim líbí pravděpodobný první singl *Feel* pro jeho klasickou upřímnost, povrchní melodramatičnost, tak jako všem před nimi. Pak se zdáli být čím dál méně angažovaní v tom, co následovalo. Vtom jim Rob řekl, stejně jako to řekl ostatním, že tohle je jeho nejlepší album a že jestli nechtějí slyšet další tři nahrávky, které si hned zamilují, není to nic pro něj. Tak jako vždy, poté co tohle řekl, opravdu se jim líbily i další dva songy.

Tato jednání měla i prvky surrealistické zábavy. Minulý týden vyslala Sony pro Roba letadlo, aby ho dopravilo do New Yorku, kde se měl sejít s Tommy Mottolou. S tím Mottolou, který byl manželem Mariah Carey, tím, který byl nedávno propírán médií jako objekt zloby Michaela Jacksona, který jej označil za rasistu a na manhattanských autobusech byla vylepena jeho tvář s ďábelskými rohy.

Na jednání s Robem Mottola poslouchal nové zvuky, když se náhle odvrátil, udělal něco, co Rob nemohl vidět a pak řekl: „Ale pokud máme pokračovat...“ a otočil se zpět.

Měl červené rohy a bílé rukavice,“ popisuje Rob.

Teď je Rob rád, že je vidí všechny pohromadě a vnímá, co říkají, když jeho manažeři zahajují boj o peníze.

„Jsem rád,“ říká, „všichni mají velký ego a chtějí předčít toho druhýho.“

.....

Jako základní pravidlo – a postoj který mu sedí nejlépe – Rob naprosto pohrdá veškerým rockovým snobstvím. Klidně se bude vychloubat tím, jak trávil v devadesátých letech prakticky všechny noci s rockovými snoby. „Jen tak jsme seděli a plácali totální koniny o Pet Sounds, a všechno se nám zdálo tak plný a důležitý... vlastně bylo důležitější vědět všechno o albu, než mluvit o tom, jaké na nás ta písnička dělá dojem.“ A taky o tom co se stalo, když se snažil pochopit hudbu Nicka Drakea. „Myslel jsem si že to byl deprimovanej zkurvysyn“ tvrdí Rob. „Ale vlastně jsem mu nedal žádnou šanci – slyšel jsem ho jednou – ale byl jsem tou dobou už tak dost deprimovanej – chápeš?“ I tím, jak se jednoho dne dost neochotně pustil do rozhovoru s NME na začátku jeho kariéry a prakticky první věc, kterou řekli, byla „Tak Glastonbury...“ – když se, krátce před odchodem z Take That, proměňoval na jednom festivalu polonahý s načerněným zubem a dokonce se objevil na podiu s Oasis – „...tam jsi se stal jedním z nás,“ což ho neskutečně popudilo a on to komentoval slovy: „Jaké štěstí, už jsem si myslel, že se snad nikdy jedním z vás nestanu...“

Taky rád mluví o tom, jak poslouchal Dr Hooka vícekrát než sám slyšel The Who a o tom, jak je to vlastně jen totální snůška píčovín. (Ne The Who, k nimž chová Rob posvátnou úctu, ale všechna ta pravidla „cool“ popu a jejich absurdní testy vkusu, zásady a omezení).

Rád bagatelizuje a snižuje vážnost a uměleckost toho, co dělá. Proto, když se americké nahrávací společnosti jeho tvorbě vysmívají, raději jejich výsměšky vezme za své, než aby proti nim bojoval. I přesto, že ve své podstatě nevěří že by jeho muzika byla zas až tak výstřední. Rozhodně tedy ne přímo, protože čas od času se tu a tam vyskytnou nějaké ty rozmarné momenty. Ale Rob je hlavně podstatně upřímnější a rozhodnější, co se týče popisu jeho životních zkušeností a zážitků, než většina lidí v celém hudebním světě. Když se pak

rozsvítí světla a všichni ostatní se krčí ve stínu, je to právě Rob, kdo si stoupne doprostřed a s pýchou nám předvede to svoje „entertaining.“

K tomuto postoji se navíc ještě přičítá jeho prapodivný vztah k jeho vlastní tvorbě, vztah nejlépe popsatelný jako láska-nenávist-láska-nenávist. (I když nutno podotknout, že on sám nemá rád když s ním ostatní lidé tyhle jeho pochybnosti sdílejí.)

A i přesto že většina Robbieho triumfů vzešla právě z toho, že dělal přesně to co „cool“ lidé nedělají, i přesto že on sám z větší části spíše opovrhuje tím být jako ostatní, když už jste jednou dobyli skoro všechno kromě toho být označován jako „cool“, je těžké si nepřát i právě to. Né snad že by byl ochoten kvůli tomu vzdát se svého publika a úspěchu.

„Dřív jsem rád chodil k ostatním lidem domů a oni mi ukazovali svoje bohaté sbírky všemožný hudby a já v tý sbírce nikdy nebyl. To mě vážně mrzí. Rád bych se tam jednou dostal.“ Zdá se, že doufá, že právě tohle album mu takové místo vynese.

Steve Power právě dokončuje práci na baladě *Sexed Up*, která zůstala před pár lety na demu bez povšimnutí a až teď byla zachráněna.

„Můžu být uvedená u každé písničky třeba proto, že hraju na něco, co není?“ ptá se Rob Steva. „Pojďme vytvořit nástroj, kterej ještě neexistuje. Variaton. Nevkusnej pony. Melatonin. Chci být uvedená u každé z těch písniček jakože hraju na nějaký nástroj. Chci hrát na efexor.“

Efexor je lék, který Rob užívá.

Ve vedlejším studiu hraje píseň od iTunes Richarda Flacka. Teď *zrovna If Dolphins Were Monkeys* (Kdyby delfíni byli opicemi) od Iana Browna.

„Takhle by mělo znít další album,“ oznamuje. „Jako tohle a Soft Cell.“

„Elektronickou nahrávku chci udělat už celý léta,“ říká Guy.

„Celý album,“ opravuje Rob neústupně.

„A pak budeš potřebovat roboty, který za tebe udělají koncertní šňůru,“ navrhuje Guy.

„Slyšels poslední album Rufuse Wainwrighta?“ ptá se Rob Guye. „Je fakt dobrý. Včera jsem se rozbrečel u třetí písničky.“

Chvilka ticha.

Pokud existují dvě cesty vedoucí upřímně od srdce a jedna z nich směřuje do důvěrně známé země hlouposti, sebedopceňující se vtip, je ta cesta, kterou si Rob obvykle vybere. „Jmenuje se *to Robbie Williams je hajzl*,“ vysvětluje.

Ve světě zábavy existují ještě špinavější výrazy než „zábava“. Je to jedna z pochybností, do kterých se Rob chytá. V moderní éře je obvykle sdělování pravdivosti vašich záměrů považováno za signál vaší lhovosti k reakci okolí. Je až komické, jak všudypřítomné a neotřesitelné to je. Hudební průmysl například každý rok utratí miliony liber na tisk billboardů a reklam zamračených lidí, kteří chtějí ukázat, jak jim nezáleží na tom, aby byli fotografováni (možná si to jen neuvědomují), zatímco oni a všichni zúčastnění vědí, že fotografování jsou, takže mohou utratit celé jmění za to, aby lidem ukázali fotky jako jsou tyto a aby je přesvědčili, že právě tyto jsou ty seriózní. Zamračený umělec, který nikdy vědomě nespolečně pracoval s tím klamným marketingem a nesouhlasí s tím, aby jej spojovali se slovem zábava, estráda. Nějak takhle nelogicky byl tento zákon akceptován.: pokud se necháte považovat za „entertainera“, připouštíte nedostatek síly.

Zábavní trh je obecně zářivý, povrchní.

Robbie Williams do tohoto světa moc nezapadá. Neskrývá to, že chce bavit (ačkoli paradoxně nenávidí fotografování). Je to zavádějící, zřejmě má mnoho osobních úvah a bolesti a démonů, kteří se v každém směru vytlačují ven z jeho hudby, ale je stále dost nestydatý na to, aby to všechno smíchal a zabalil a bavil tím ostatní. Jedna z věcí, kterými jde na nervy mnoha lidem je, že porušuje mnoho estetických pravidel, která dnes lidé používají k tomu, aby oddělili to, na čem záleží a to na čem nezáleží. Porušuje pravidla upřímnosti a pokryteckosti.

Říkal, že David Beckham chce, aby mu zavolal – „Nechce zavolat on mně, protože se bojí a já nechci zavolat jemu, protože se taky bojím,“ vysvětluje Rob. Myslí si, že se bojí vzájemně. „Myslím, že je skvělejší. Dělá to dobře. Jde to mimo něj. Pozornost médií a to „být Davidem Beckhamem“. Vypadá to, že nemá žádnou trhlínu.“ Jednou se potkali na *Top of the Pops*, ale tam od sebe jen přebírali cenu. David Beckham byl ve

spojení jen nepřímo. Přeptal se Roba na džíny, které měl na jednom snímku na sobě a džíny mu byl poslány. Ale přímý kontakt tam nebyl.

Takže mu zavoláš?

Rob vypadá šokovaně. „Ne!“

Jak se k tobě ta zpráva dostala?

„To je velké šoubyznys, miláčku. Šlo to přes Patsy Kensitovou.“

V této chvíli má stejný účes jako Rob (odrostlý mohykán) i Beckham, takže navrhuji, aby mu zavolal Rob a na oplátku se přeptal na jeho vlasy. Rob říká, že ve skutečnosti si dopřál jakousi soutěž v účesech a když viděl, že Beckham si nechává narůst zase vlasy, řekl si, že tentokrát je bude mít už opravdu delší a pomyslel si: „Nechám si je narůst hrozně rychle a budu je mít dlouhý dřív než on.“ Ale pak si uvědomil, že takhle vypadá jako fotbalista a nechal se ostříhat.

„Ale on blafuje. Mám lidi, který platím jen za to, aby pozorovali vlasy Davida Beckhama.“

Zmínil se i o Courtney Love a mluvil o tom, jak s ní dopadl, když se potloukali Londýnem. Vzpomíná, že si pohrávala s představou mít s ním sex. Kromě toho prohlásila, že má problém s tím, že je tak slavný... Odpálkoval její kompliment slovy „Já mám zase problém s ošklivkama“.

Pak mě požádal: „Můžeš se mě zeptat: „Spal jsi s Courney Love?“ A já můžu říct: „Jdi do prdele. Jsem přece hezkej kluk.“

Kapitola 7

V hale studia právě probíhá rozhovor mezi mnou a Robbiem, když vstoupí Guy. Rob na mě křikne: „Vypni to, tohle je moje interview!“. Samozřejmě si dělá legraci. Guy se pohne směrem ke dveřím jakože odchází, ale Rob se usměje: „Pojď si k nám sednout, drahoušku.“

„Určitě?“ dělá Guy uraženého. „No jasně!“ odvětí Rob.

Tahle konverzace ale nezačne zrovna nejlépe. Rob zmíní, že včera v noci poslouchal svoje první album *Life Thru a Lens*, protože Rachel ani Max Beesley ho ještě nikdy neslyšeli. A přizná se, že byl překvapený, jak moc se mu vlastně líbilo. Guy s ním souhlasí, ale zároveň tvrdí, že se od té doby hodně zlepšili. „Nebyli jsem ani zdaleka takoví, jací jsme teď“, říká Guy. „Především ty. Vokálně“, doplní. Tohle si však Rob, který je od přírody obdařen schopností v záplavě komplimentů najít i tu nejmenší špetku kritiky, rozhodně nevysvětlí jako pochvalu a naopak se na Guye utrhne, že ho opětovně naprosto bezcitně napadá. Guy sice trvá na tom, že všechno bylo míněno jen jako chvála, ale Rob se nedá. Tvrdí, že obzvláště pak to „především ty“ bylo míněno jako urážka a dokonce mě donutí přetočit kazetu. na kterou jsem tenhle rozhovor právě nahrával, aby Guyovi dokázal, že to vážně řekl.

„Vím, že si o mě myslíš, že jsem hodně kritickej.“ tvrdí Guy.

„Ne, jí si myslím že.....“ začne Rob

„.....neumím zvolit správný způsob jak vyjádřit kompliment?“ dokončí diplomaticky Guy.

„NE“ trvá na svém Rob „Myslím si, že je jednoduchý tě špatně pochopit a mít tě za hajzla, a to všechno jen kvůli tomu, že nejseš ve svém vyjadřování dostatečně citlivej.“

„OK, to je fér.“ tak nějak souhlasí Guy.

Zeptal jsem se, jak se jejich vztah změnil oproti posledním pár letem. Rob popisuje, jak si dřív oba užívali ve společnosti („Guy sice zdaleka ne tak divoce jako já“), ale teď už Rob nějakou dobu nepije a z Guye se stal zodpovědný táta a hlava rodiny. „A taky se jaksi změnila dynamika mezi náma dvěma, on se usadil a zklidnil. Já ještě ne,“ tvrdí Rob.

„Vliv na nás má taky to, že už se nevidáme tak často jako dřív. Vůbec jsme měli takovej divnej rok.“

Na to Rob jen zamyšleným „Hmmm.“

Guy dokončí: „Taky to bylo mezi náma všelijaký, chvíli nahoře, chvíli dole.“

Kromě práce, trávíte spolu hodně času?

Rob: „On žije v Anglii, já v LA....takže ne. A on rád chodí do restaurací, já ne.“

Guy: „To je vlastně pravda.“

„Ty bys do restaurací každou noc, co?!“ ozve se Rob, se špatně skrývaným údivem v hlase.

„Ale vážně, já chodím do restaurací každou noc!“ prohlásí Guy. „Takhle si představuješ peklo, vid’?“

To ovšem Rob popře: „Ne tak docela, je to jen moc.....moc dospělácký. V jednom bodě svého života se do toho určitě dostanu, ale pro teď si vystačím se čtvrtým espressem z Coffee Bean.“

Proč nerad chodíš do restaurací?

„Jen pro případ, že bych narazil na někoho, s kým nechci mluvit.“

„Třeba na mě“ na to Guy.

Taky mluví o tom, jak je to vlastně příjemné psát písničky, aniž by byli pod tlakem produkčních společností a o plánech pro budoucí Robbieho album písni jiných zpěváků.

Co máte vlastně vy dva společného?

Guy: „Nic.“

Rob: „Vůbec nic.“

Guy se smíchem: „Oba milujem muziku. To je to, o čem vlastně jsme, nemám pravdu?“

„Jo. Myslím, že to je ale to jediný.“

A máte se vůbec navzájem rádi?

Guy: „Jo, jasně že jo. Jinak bysme tu spolu nesesedli v jedný místnosti. Ne po tolika letech. Ani jeden si nemůžeme stěžovat.“

Rob tiše: „Já ho tak nějak miluju.“

Guy: „Já ho tak nějak taky miluju.“

„Táta říkal, když tu byl naposledy, že když jsem byl malej, tak mě nikdy nenechal nic vyhrát.“

Je jasné co Robův táta myslel. Že díky tomu, že mu nikdy nedovolil vyhrát bez boje, Rob se naučil, že úspěch a výsledky jsou něco, na čem se musí pracovat a co se musí zasloužit. Možná tam byla i špetka toho – *podívej kam tě moje výchova dostala.*

Ale to není úplně to, co si z toho Rob vzal. Ne to, na co myslel, když táta tuhle větu pronesl.

„Vidíš, já myslím že to rozhodně bylo k dobru,“ tvrdí Rob „ale stejně si přeju aby mě tenkrát nechal aspoň jednou vyhrát. Aspoň jednou v kulečnicku, jednou v tenise...“

Dneska se Rob rozhodl, že by měl jít večer ven . Do Koi, jedné z nejpoblárnějších restaurací ve městě. Právě teď tam je, sedí tam s Pompeyem a Maxem. Zdá se poněkud nesvůj. Když jsem přišel, tak trval na tom, že mi objedná skleničku červeného a saki koktejl, což je hodně nezvyklé. Celou dobu, co se známe jsem se snažil udržovat zvyk založený na tom, co se mi zdá vůči Robovi zdvořilé a pro mě pohodlné, nepít alkohol v jeho přítomnosti. Pominu-li, jak jsme se jednou potkali náhodou v baru nějakého hotelu. Od té doby jsme to ale neporušili. Dnes mi ale tohle pití prakticky nutí. Po nějaké době se dostaví i Guy a Steve Power a všechno se zase vrátí k normálu. Zatímco je Rob na toaletě, Steve poznamená, že se zase pro jednou zdá, že jsou si všichni blíží. „Takhle to bylo, když jsme spolu dělali první album.“

Rob chce brzy odejít. Touto dobou jsou před hlavním vchodem davy paparazziů, takže se nakonec musíme vypařit zadem. Jedna z pravd o celebritách, o které se moc nemluví, je ta, že zatímco půlku svého života stráví v soukromých tryskáčích a nejdražších hotelech světa, tu druhou tráví v kuchyních, služebních výtazích a zadních uličkách schovaní za popelnicemi, kde čekají, až je někdo najde a přiveze jejich auto.

Tahle noc ale ještě nekončí. Rob míří do Whiskey baru v hotelu Sunset Marquis, kde bydlím. Dneska se ale drží dál od epicentra zábavy. Matt Sorus, bývalý bubeník Guns N´ Roses, ho pozdraví, když se míjí a v baru je Mickey Rourke. Rob ale vypadá uvolněně teprve až začne hrát U2 „*Stuck in a moment*“. Jak tak poslouchá a pak prohlásí: „Chci být jako Bono.....až vyrostu.“

Rob sedí a dělá si poznámky o tom, kdo jak často mizí na toalety šnupnout si kokainu. „Víš, kdy já měl svůj první šleh? Dvě minuty před prvním koncertem Take That Arena turné.“

To bylo v Manchesteru. Kohosi tam požádal, aby mu něco sehnal. „Předtím už jsem zkusil speed a éčka.“ Poprvé jsem zkusil drogy když mi bylo 14. Jeden kluk tenkrát kouřil speed. Byl to nadějněj atlet. Kurva dobrej vlastně byl. A taky si tím pěkně zmrvil život.“ Pro Roba po speedu přišla tráva. Ještě pořád si pamatuje, jak byl mimo při maturitě z náboženství. V době, kdy začínali s Take That turné, už byl připravený na kokain. „Aspoň jsem si to myslel. Představoval jsem si, že to bude jako speed. Takový malý nakopnutí a povzbuzení před show.“

Tu noc se ale hodně spletl.

„Když jsem vyšel ze zákulisí na scénu. bylo to jako by devět tisíc lidí nechalo zapnutý dálkový světla. Vyděsilo mě to málem k smrti. Celý první číslo jsem byl 3 kroky za ostatníma...“

Už jsem v Los Angeles několik týdnů. Sem tam jsem pracoval i na jiných reportážích, ale mezi tím se s Robem vidím, jak často to jen jde. Kdykoliv mám čas, jdu za ním do studia. Každou chvíli se setkáváme u něj doma, mluvíme, hraeme karty a stolní tenis. Občas, pozdě v noci, když už se chystám do postele, zavolá

mi Rob telefonem z kanceláře hotelu, kde bydlím a kam právě přišel do Whiskey baru s Pompeyem. Vždycky se k nim rád přidám. Oba víme, že už dlouho mám dost materiálu na to, abych napsal článek o jeho novém albu (což časem udělám a vyjde v nedělním Telegraph magazínu), ale pořád sebou ještě nosím poznámkový blok a magnetofon, a taky obojí používám, kdykoliv mi to připadá vhodné. Ani jeden z nás nehledáme důvody, proč tak činím, neptáme se. Když se stane nebo řekne něco, co stojí za zmínku, tak se zdá pro nás pro oba zcela přirozené, že si to poznamenám. Nezdá se, že by to nějak narušovalo naše přátelství, spíš je to jeho součástí, a v této chvíli se ani jeden z nás nezatěžuje zbytečným přemýšlením o tom, proč to tak je.

Kapitola 8

Dnes odpoledne: Rob jde do studia a ptá se Guye, jestli nemá chuť napsat nějakou píseň. Guy ve skutečnosti nemá, ale ví, že tohle Rob slyšet nechce, takže jde a sedne si k pianu, ačkoli si myslí, že dnes nenajde žádnou inspiraci. Zhruba za hodinu a půl mají napsanou píseň *Blasphemy (Rouhání)* a Guy diktuje asistentovi naškrábaný text:

Ne, já nejsem pohan

Jen poslední dobou hodně krvácím

Uvnitř

Tak se ke mně otoč

Ale drž jazyk za zuby, svoji horkou zbraň

„V týchle písničce je dost velkých slov,“ říká Guy. „Je to písnička pro dospělé, žádnéj popík.“

Mohl bych se něco naučit

Co je vlastně tak velkého na velké depresi?

Byla to pro tebe rána?

Protože je to rouhání

„Je to o tom, jak si uděláš spousty kámošů, ale o všech si myslíš, že jsou kurvy,“ říká Rob.

Kéž bych tam byl

Ale ty ne

Tvůj dar hněvu hořel líp

Není z čeho se poučit, když není nic vyřčeno

Myslel jsem, že ne, ale opravdu se trápím

Naše hluché a němé večere

Kousek štěstí v blátě

Dvakrát ji nahrají a je hotovo.

„Jo, chlape...“ řekne Guy a obejmeme Roba.

„Mám tě rád, ty mizero,“ říká Rob.

V režii ji poslouchají znovu.

„Mám pocit, že to, na co bysme se teď měli zaměřit, je...“ říká Rob... „muzikál“... dopoví Guy. „Ne. Měli bysme udělat desku, kde budou písničky z koncertů. Písničky z neexistujících koncertů. Něco, co nebudu muset propagovat.“

Pouští si ještě jednou *Blasphemy*.

„Je to přesně ta písnička, kterou by mělo začínat šou, ne?“ ptá se Rob, sám se sebou spokojený jdouc chodbou pryč z místa, kde s Guyem napsali jejich možná poslední píseň.

.....

Potkal jsem Guye na svačině u bazénu v hotelu Beverly Hills, kde bydlí a položil mu pár otázek. Jeho pohled na věc je stejný jako ten Robův. Prošli si těžkým obdobím a jejich vztah to narušilo, ale teď jsou na správné cestě. Mluvíme o výhodách a nevýhodách jejich společného psaní a Guy mluví velice rozumně. „Když někdo přijde k Robovi se skvělou písničkou, je to pro celý album výhoda. Nejsem idiot. Pokud napíše šlágr s někým jiným, pomůže to prodat album a pomůže to i našim písničkám.“

Ptám se na problémy, které měli na začátku roku a je vidět, že Guye zaskočilo, že o tom vím. Zmiňuje se o tom, že když mu Rob řekl, že už spolu nikdy nebudou pracovat, přijel na domluvenou schůzku o dvě hodiny později, protože se v televizi díval na Oskary. „Jsem fakt jinej než on. Nikdy ale takovej nebyl. Byl vždycky dochvilnej a zdvořilej.“ Popisuje, jak jednal Rob na rovinu. V podstatě řekl toto: už nikdy s tebou nechci pracovat, chci mít kapelu, chci zabít Robbieho Williamse. Je mi z něj blbě, je mi blbě ze mě samotnýho. Ale zároveň chtěl plánovat data koncertů na příští rok. Rozlučkové turné. Zemřít, to byl ten výraz, který použil.

Co sis myslel, když tohle řekl?

„Myslel jsem si, že se zbláznil. To bylo to, co jsem si myslel.“

Ale jak jsi reagoval?

„Povzbuzoval jsem ho. Chtěl jsem být „pan pozitivní“, tak jsem řekl, výborně, založ kapelu. Udělej to. Hodně se naučíš.“ Ticho. „Což udělal.“

A co se dělo uvnitř tebe?

„Bylo to hrozně smutný. Myslel jsem si, že smutný je to, jakým způsobem mi to řekl. Bylo to docela útočný a zraňující. Ale on měl zrovna takový divný období. A já nikdy nezapomněl, že je to on, kdo je tím slavným. Ne já. Můžu sedět kdekoli u šálku čaje a chovat se normálně. On nemůže. Všechna ta sláva pro něj končila v tomhle bodě. To, proč mi řekl hnusný věci, bylo proto, že chtěl hrát v kapele se svými kámošema. Necejtíl, že by měl kámoše v kapele, kterou má teď. Připadalo mi to trochu smutný, protože si myslím, že v kapele pár dobrých přátel měl a že jako jeho kapela jsme si s ním prošli peklem. A musím říct, že jsme k němu byli velice loajální.“

Říká, že po tom všem, výroba tohoto alba byla jiná.

„Byl hrozně paličatej, o moc víc se o celej ten proces zajímal,“ říká Guy. „Předtím se ke všem nástrojům a k tomu, jak bude deska znít, nechtěl vůbec vyjadřovat. Chtěl si jen odzpívat svoje a jít. Fakt. Strávil ve studiu tak hodinu. Nechtěl být ani u mixování.“

Ačkoli Guy to přímo neřekl, měl jsem opravdu silný dojem, že pro Guye je ten nový Rob, který se do všeho více zapojuje, jasnou nevýhodou. A proto Guy cítil, že musí dělat kompromisy, které by raději nedělal, ale stále mluvil s obrovským zájmem o jejich budoucí spolupráci.

Ještě než jsem Guye odvezl do studia, zmínil jsem se o napětí, které se spustilo, když Rob nabyl dojmu, že Guy už mu dost nepomáhá.

„Hm...“ řekl Guy a rozesměje se. „Jasně. Rozumím. Musí být dost nudný dívat se na mě, když Rob zpívá. Je to tím, že tu nebydlíme. Každý je tak pozitivní a všechno je tu báječný... vid' A já nejsem jako zdejší lidi. I když ho zrovna nepostrkuju, myslím na to, co dělá. Je to podle mě lepší, než kdybych mu říkal, jak je všechno skvělý. Nejsem ten typ člověka, pro kterýho by bylo všechno báječný. Jsem dost kritickej. Ale to je důvod, proč byl náš vztah dobrej. Myslím. Někdy ho to muselo bolet, protože já nejsem tak vášnivej jak by možná chtěl. Ale každý vztah má svoje obtížný místa. Ty víš, že na tom ale pracuju.“

Ke konci týdne mi volá Rob a povídá, že ho stále víc zajímá zhoršující se situace v Iráku a naprosto špatné pohnutky. „Vždycky než vyjde album, doufám, že nebude konec světa.“ Stejnou věc řekl i své terapeutce, když se ho ptala, proč se bojí umírání. Řekl jí, že se nebojí umírání, ale že než se tak stane, chtěl by stihnout dvě věci: zamilovat se a vydat nové album.

Před vydáním alba, které se jmenuje *Escapology*, se musí překonat ještě pár překážek. Za prvé: Rob ještě nemá smlouvu. Občas po ránu vidívám jeho právníky na nádvoří hotelu, jak si pečlivě pročítají dlouhé dokumenty, ale zatím není nic vyřešeno. Jeho manažeři dávají všem zcela jasně najevo, že pokud bude třeba, vydají desku sami, vezmou na sebe riziko a seženou finance pro produkci od City. Museli vytvořit celou fiktivní nahrávací společnost, kterou - jak doufají - nebudou nikdy muset použít.

Mezitím, jednou v neděli, vypukne mezi Robem a Guyem hádka. Toho rána mluví Josie s Guyem o něčem úplně jiném a ptá se ho, jak má naplánovaný den. Diví se, když od něj slyší, že půjde do studia, ale nebude pracovat na Robově albu. Plánuje napsat píseň pro Natalii Imbruglia a pracovat na demu dívčí kapely The Licks, kterou dal dohromady.

Jose ví, že z toho bude problém. Teoreticky je neděle den, kdy se nepracuje, ale do dokončení Robova alba už zbývá jen necelý týden. A co víc, je to jen pár dní, kdy na ni křičel dvacet minut Guyův manažer, jeho bratr Dylan, že Guy je přepracovaný a je na něj vyvíjen velký tlak. Minulý pátek poslal Rob Guye domů, protože vypadal hodně vyčerpaně. Bylo by tedy od něj dost nevhodné, aby teď pracoval na jiných projektech. A ačkoli ji teď Guy přesvědčuje o tom, že pod tlakem nebyl, musel by o pomoc požádat Richarda Flacka, který pracoval dlouhé hodiny na Robově albu. Nejdůležitější je, že Josie ví, že Rob si bude myslet, že je to od Guye nezdořilá převést svou pozornost od alba, hlavně proto, že to nemá od Roba povolené.

Říká Guyovi, že musí zavolat Robovi a říct mu o tom. Guy nechce a prosí o to ji.

Rob je, jak se očekávalo, rozzlobený. Byl myšlenkou na The Licks posedlý už od doby, kdy zjistil, že mají zkoušku ve stejné budově v Londýně jako jeho kapela. Zuří, protože Guy si představuje, že bude hudebním ředitelem kapely Robbieho Williamse jen tehdy, pokud mu zbude čas.

Protože ví, že ve čtyři hodiny bude ve studiu Natalie Imbruglia, rozhodne se Rob Guye potrápiti. Ve tři čtvrtě na čtyři se potlouká po studiu a předstírá ignoraci. Vřele gratuluje Dylanovi a říká Guyovi, že je toho opravdu

hodně, co by chtěl dnes odpoledně stihnout: změnit text v *Hot Fudge*, nahrát píseň, kterou složil minulou noc, pracovat na tomto, zlepšit tamto...

Dívá se, jak Guyovi vadne obličej. Rob jde do kuchyňky a Guy ho za chvíli následuje.

„Skvěle, chlapče,“ řekne Rob žoviálně. „Na čem dnes budeš makat?“ Řekne to způsobem, kterým dává najevo, že myslí: jaký song z alba, které není moje?

„Já... nebudu dnes pracovat na desce“ jsou slova, která Rob slyší jako odpověď. Když se Rob zeptá, na čem pracuje, Guy to zkouší říct, ale trvá mu celé věky, než vysloví jméno Natalie Imbruglia.

Rob změní okamžitě výraz. „Dobře,“ řekne a vyzve i Dylana, kráčejícího po schodech nahoru, aby si s nimi povykládal. Řekne jim, jak to vidí on: že je tohle jedna z jejich nejdůležitějších desek, že se na ni hodně soustředil a věnoval jí více pozornosti než kterékoli jiné desce a že za sedm dní bude po všem. Takže proč mu Guy o tomhle neřekl? Guy zmínil něco o tom, že měl zrovna masáž a ptal se Roba, jestli tohle všechno věděl, už když šel do studia.

„Jo,“ řekne Rob.

„Tak proč tohle všechno říkáš?“

V tom momentě se na schodech objevuje Natalie Imbruglia, vidí, co se děje, cítí napětí, otáčí se a jde zpátky.

Po tomhle (jedna z věcí, kterých Rob lituje, protože to přehnal a musí se za to omluvit) se pustil do Dylana slovy „ještě jednou o tobě uslyším, ty zasranej šulíne“.

Nicméně, i přesto uzavřeli jakési příměří.

.....

Další den si bere Rob volno, ale až poté, co dokončí album. Noc předtím šel Guy domů, Rob s ním ve studiu rozmlouval. Chtěl všechno urovnat, proto mu znovu vysvětloval, proč byl tak naštvaný, ačkoli Guy se neomlouval a on cítil, že se ani omlouvat nechce. Rob se také zmínil o zkoušce The Licks, která probíhala ve stejné budově a Guy popřel, že by o tom něco věděl (Rob tomu věřil).

Guy mu také řekl, že pro něj bylo dost těžké s ním na této desce pracovat. Rob odvětil, že to je dost děsivé, protože všichni ostatní, bez výjimky, s ním v poslední době vycházejí dobře. Pak řekl Guyovi, že z toho bude asi paranoidní, protože Guy je možná jediný, kdo mu říká pravdu. Ale nemyslí si to. Myslí si, že Guy plácá hlouposti a že mu dělá potíže a cítí se být ohrožený tím, jak se Rob do výroby této desky zapojil. Že má Guy vztek, protože s ním už Rob neprobírá všechny své myšlenky.

Mluví o plánech do budoucna. Rob má pocit, že Guy by si chtěl vybrat, jak bude propagovat album, ale nechce se rozhodnout před Vánoci, jestli bude pokračovat ve spolupráci i v dalším roce. Rob říká, že nemůže čekat, až ho nechá na holičkách. Guy má zůstat doma se svými dětmi, budovat svoji společnost nebo odjet a vést Robovu kapelu jako vždycky předtím. Říká Guyovi, jak divné by bylo, kdyby nebyl v Knebworth.

A v srdci stále doufá, že tam Guy bude.

Kapitola 9

Ještě před tím, než se Rob vrátí do Londýna, letí do Calgary v Kanadě, aby tam natočil videoklip k písni *Feel*, která byla s konečnou platností vybrána jako první singl alba *Escapology*. Vypustily se operní pasáže a také příspěvek sl. Dynamite – ačkoli napsala a nahrála rap, který všichni milují, je rozhodnuto, že chytřejší bude, když Robbieho velký comeback bude pouze jeho. Singl byl vydán teprve před pár týdny, ale stále neexistuje kontrakt, takže Rob musí natáčení profinancovat sám. Bude to 700.000,- liber. V klipu hraje nafoukaného, ale zamlklého chlápka pracujícího na ranči, který se zaplete s majitelkou. Ve většině klipů, ať je příběh nebo scénář jakýkoli, Rob na konci vždycky někoho líbá – jeho nápad. Nejlépe někoho, koho by chtěl líbat i ve skutečném životě. Před tím, než potkal na večeři v Los Angeles Daryl Hannah a požádal ji, aby v tomto klipu hrála, neměl zdání, kdo by se měl role jeho lásky zhostit.

Přineslo to samozřejmě své problémy. Daryl právě natáčí film Kill Bill s Quentinem Tarantinem a plánuje odjet na víkend do Kanady. Všechno je již dohodnuto, ale v poslední chvíli Quentin Tarantino změní plány a odmítne ji z natáčení uvolnit. Klip se má točit za pouhý jeden den a ona stála ještě neopustila Los Angeles. Zmeškala i poslední let a muselo se pro ni poslat soukromé letadlo (do té doby jsou rozhodnutí uspořádat na poslední chvíli casting a nahradit ji Kanadankou).

Nakonec ve dvě ráno dorazí, aby mohla v sedm začít natáčet. Jen pro pobavení: filmovému štábu říká s tupým výrazem ve tváři, že si myslela, že jede natáčet film s Robinem Williamsem.

Rob mezitím vstává s obrovskou opuchlinou na tváři. Včera se nimral v místě, kde mu zarůstal vous. Vypadá jako sloní muž. Gina, jeho vizážistka, posílá pro doktora, ale než doktor dorazí, paličatý Rob trvá na tom, že

si opuchlinu rozřízne sám. Po celé koupelně je krev. „Myslím, že jsem se toho zbavil,“ řekne nedbajíc na řeznou ránu, která mu zůstala na tváři. Zakryjí ji, jak nejlépe dovedou.

Rob je mezitím v Anglii vidět ve všech novinách v souvislosti s vydáním knihy „Together“ sester Appletonových. Chodil s Nicol v době, kdy byly ona a její sestra členkami skupiny All Saints. Byl to jeho nejdelší vztah vůbec. V knize celkem podrobně probírají své životy a Nicol se zde zmiňuje také o potratu jejich dítěte. Byla pod velkým tlakem její nahrávací společnosti, managementu a některých členů kapely. Vysvětluje, že chtěla dát dítěti jméno Grace a odkrývá tak název dosud nepovšimnuté písně „Grace“ z Robova druhého alba (jak se změnila okolnosti, přizpůsobil se i text ještě před tím než byla deska nahraná).

Rob říká, že s ní před časem telefonicky mluvil a tehdy mu říkala, že píše knihu a že by se tam o dítěti chtěla zmínit. Rekl jí jen, že je statečná. V době, kdy kniha vyšla a ozývaly se ohlasy, mluvil s ní znovu. Bylo to po více než roce. Chtěl uvést na pravou míru to, co tvrdil tisk – že je našťvaný. „Chci ti říct, že našťvanej nejsem, chci ti jen popřát hodně štěstí.“ Celou knihu nečetl, pouze výňatky, které otiskly britské noviny a připustil, že je to docela přesné. Připomněl si tak spoustu věcí, na které už zapomněl. „Byl jsem hrozně smutnej,“ říká. „Byl jsem smutnej kvůli nám oběma. Mohli jsme teď mít dítě, tři nebo čtyři roky starý. A nevím, kde bych byl. Absolutně chápu, proč to Nic musela udělat, ale bylo mi to fakt líto. Bylo mi líto jí, protože tehdy chodila s idiotem. Nebyl jsem moc mírumilovnej. Bylo mi líto všech, kterých se to týkalo. Bylo mi líto All Saints. Bylo mi líto sebe samýho. Bylo mi líto nenarozenýho dítěte. Přemýšlel jsem, proč to všechno... co tím Bůh zamýšlel? Jakou v tom hraju roli? Proč to musím přijmout a jak to mám napravit?“

V Londýně – další události na něj vrhají stín.

Robovi manažeři Tim a David měli schůzku s Guyem a jeho bratrem Dylanem předtím, než se deska Escapology nahrála a Guy nadnesl svůj návrh týkající se jeho honoráře. Řekli mu, že by tuto diskusi měli odložit, dokud nebude vyjednaný Robův obchod. A i kdyby jej nevyjednali - ačkoli Guy a Steve by neměli očekávat vyšší procenta - mohli by být hodnoceni úměrně tomu, za jakých podmínek bude obchod uzavřen.

Když se po dokončení alba Guy vrací zpět do Londýna, opakuje na další schůzce své požadavky. Tak jak dříve řekl, že to udělá. Tim ho upozorňuje, že mluví jakoby spolupracoval s Robem už na začátku jeho nahrávací kariéry, ale že tak to není. S Robem pouze píše písničky – zde se dělí rovným dílem, ale Robbie Williams jako člověk, který písně nahrává, žádného partnera nemá. Naznačují mu, že by měl být vděčný za to, že jako hudební skladatel má někoho jako je Rob, který jeho písně propaguje. Guyova odpověď se dá shrnout do tří bodů. Za prvé, zachránil prý album a měl by za to být odměněn. Jeho úvaha spočívá v tom, že Rob bez něj nahrál něco v New Yorku, ale nedopadlo to právě dobře a Guy přijel a zachránil ho. Další věc - jestli má být Come Undone singlem, který nebude sám produkovat, nebude s jeho uvedením souhlasit. Doslova řekl, že jej nesnáší a že jím byl šokován. A další věc, za kterou by měl být odměněn – kromě jeho normální procentuální odměny – podílel se na uzavření nadcházejícího prodeje desky. Během této debaty týkající se jeho kompenzace zmínili manažeři i dar, který Rob věnoval Guyovi v r. 2000. A to dům, který Guy chtěl. Guy byl dost špatný z toho, že do vyjednávání zatahují i tuto záležitost. Chvilu po skončení schůzky, kdy se Tim a David snažili věci vyřešit, aniž by do toho zatahovali Roba, věděli, že Robova cena stoupne a že z toho není cesta zpět. (Ačkoli Guy byl přesvědčený, že Tim a David záměrně zkouší zničit jeho vztah s Robem. Z jejich jednání to bylo patrné a důvody, proč by to chtěli udělat, jsou také více než jasné). Ale druhý den, po skončení natáčení v Calgary, poté co měl Tim za sebou neúspěšné vyjednávání v Londýně, je rozhodnuto, že vydání desky déle prodlužovat nemohou.

David a Josie jdou za Robem do hotelu. Rob vidí, že nejsou ve své kůži. „Pojďte dál,“ říká. „Miluju drama.“ Sedí na okraji jeho postele a všechno pomalu vyplouvá napovrch. Jak se dalo čekat, Rob zuří. Kvůli několika věcem. Ale já myslím, že hlavně kvůli tomu, že jakýkoli náznak chamtivosti v jeho bezprostředním okolí jej rozčílí a zároveň rozesmutní. Jako by nějaká část jeho mozku měla radost z toho, že někdo na spolupráci s ním vydělá a další část byla věčně vyděšená a bála se toho, že se stane jakýmsi zbožím na prodej či dojnou krávou. Cítí, že každý se soustředí víc na peníze než na to, co s ním vytváří. Cítí se zrazený. Často je velice štědrý, ale také je velice citlivý na každý náznak zneužívání jeho dobroty. Tento příběh mi opakuje několikrát po mnoho měsíců: Na začátku jeho sólové kariéry jezdil každý den stejným taxikem za pět liber. Jednou, když jel zase pryč, řidič, se kterým nikdy dřív nejel, si od něj vyžádal 15 liber. Rob s tím nesouhlasil. Řidičova odpověď zněla: „Ale vy si to můžete dovolit.“

Stále se kvůli tomu zlobí. Každý, kdo mu ublíží jako ten zmíněný taxikář, způsobí, že ho Rob dál ve svém životě nechce.

Chris Heath – Feel (Cítit)

<http://robbiewilliams.webz.cz>

A takové rozhodnutí udělal také tehdy v Calgary. Řekl Timovi, aby Guyovi vyřídil, že jejich přátelství skončilo. Protože ale Tim nemohl přes víkend Guye sehnat, řekl mu to až v pondělí ráno, když dorazil na zkoušku s kapelou. Tady mu vysvětlil, že dál už ho nebudou potřebovat.

Když s ním Tim po telefonu mluvil a vysvětloval mu situaci, Guy působil velice klidným dojmem. Ale pak udělal něco, co bude později Rob považovat za neodpustitelné. V té době byla smlouva na prodej Robovy desky – po několika týdnech hry s ohněm – dokončena. Rob se po všech těch jednáních rozhodl, že prodlouží smlouvu s EMI. Kontrakt má být podepsán následující den. Guy zvedá telefon a volá řediteli EMI a výkonnému řediteli pro Velkou Británii, Tonymu Wadsworthovi (muži, a společnosti, se kterou nemá podepsání smlouvy přímou souvislost), aby mu řekl, že jeho spolupráce s Robem končí a že si myslí, že by o tom měl vědět. Co od toho očekává? Že EMI bude žádat obnovení jeho spolupráce s Robem? Nebo že jejich obchod bude tímto podmíněn? Nebo že by naznali, že Robbie Williams bude bez Guye Chamberse méně výdělečný? Tima Clarka zastihl tento zneklidňující telefonát cestou do tělocvičny a byl to první z řady dalších telefonátů, které ten den měl. Ale v EMI byli všichni klidní a obchod pokračoval dál tak, jak bylo sjednáno.

Na začátku října se Rob vrací do Londýna. Má před sebou několik týdnů propagace singlu *Feel* a celé desky *Escapology*. První věc, kterou musí po příjezdu domů udělat, je podpis smlouvy. V kanceláři managementu je pořádána tisková konference a Robovi je položena otázka, jak se cítí. Rob zvedne s lehkou ironií ruce vzhůru, aby naznačil vítězství.

„Jsem bohatší, než se mi kdy mohlo zdát,“ zakřičí.

Když toto oznámí, novináři to okamžitě charakterizují jako „osmdesátimilionový obchod“. Ve skutečnosti je ale složité stanovit jednotnou cenu i na tu nejjednodušší nahrávací smlouvu, a tahle do jednoduché smlouvy hodně daleko. Vedle závazku k nahrání nového alba pro EMI, byla založena společnost s názvem „In Good Company“ – „V dobré společnosti“ – kam půjdou všechny ostatní Robbieho příjmy z koncertů, písniček, reklamního zboží a ostatních aktivit. A EMI odsouhlasila koupit 25 % téhle společnosti od Roba. Takže by bylo scestné předstávat si, že dneska dostane šek na osmdesát milionů liber, tahle částka je spíš obrazným vyjádřením toho, co dostane hned a toho, co mu přinesou budoucí záruky.

Výhoda uveřejnění takovéto dohody je (všichni se dozví, že opravdu stojíte za to) velmi diskutabilní, zároveň totiž odvede pozornost lidí od toho, co jste vytvořili a zaměří jejich pozornost na vaše finanční vítězství. Pořád je to ale dobrý obchod, a je z něj dobrý pocit. Dva dny po jeho uzavření se Rob probudí a zjistí, že si zpívá sám pro sebe – do melodie „Thank you for the music“ od Abby..... „a díky ti EMI za ty prachy a za to že je mááám“. A později se potuluje po domě s popěvkem „.....už jsem se ti zmiňoval o té hroudě zlatáčeků??.....“ Ale brzy také zjistí, při zkouškách s kapelou, že když začne zpívat, ozve se mu v hlavě hlásek, který pořád opakuje: „Osmdesát milionů! Osmdesát milionů! Osmdesát milionů!“ A on nemůže přestat přemýšlet o tom, jak správně by vlastně někdo hodný osmdesáti milionů měl vystupovat. Na hodnou chvíli mu to vezme vítr z plachet. „Takže,“ nakonec prohlásí „budu muset předstírat, že mi dali jen dvě libry!“

Následující den po uzavření smlouvy říká, že *The Sun* napsal článek o tom, jak opouštěl ve značně podroušeném stavu v jednu hodinu v noci Groucho Club, kde slavil. On tam ovšem nebyl..

„Pravda je, že jsem seděl doma před televizí, díval se na fotbal a pojídal sušenky. Pak jsem šel do postele a díval se na seriál „24 hodin“.

Guy poslal Robovi dotčený - ručně psaný - dopis. Většinou chtěl uvést na pravou míru něco, o čem Rob tvrdil, že nikdy neřešil - to, že na playbackové *Escapology* party pořádané pro jeho přátele, Guy záměrně přeskočil dvě písně, *Come Undone* a *Nan's Song* - dvě písně, na kterých se nepodílel. Guy vysvětloval, že to měl být vtip a že vypnuli přehrávání ještě před koncem, aniž by odehrála ještě další píseň *Cursed*, protože party byla v plném proudu a lidé už neposlouchali. (Před tím, než Rob dostal tenhle dopis, věděl, že vynechal pouze *Come Undone*). Podle Roba stálo za povšimnutí pouze to, že za posláni dopisu Guy zaplatil poštovné. Požádal ho o poslední schůzku. "Myslel, jsem, že nerozumí tomu, proč naše přátelství skončilo a potřeboval jsem mu to říct z očí do očí," říká Rob. "Chtěl jsem mu říct, hele, není to proto, žes nepřehrál pár zsranejch písniček. Je to proto, že si myslím, že chceš nepřiměřený prachy od kámoše, kterej si myslel, že ho máš rád, a že si to zaslouží, kterej se děsil dnů, kdy by s tebou nebyl. Ale skutečnost je, že nechceš dělat na *Come Undone*."

Jak avizoval, druhý den po uzavření obchodu jde ke Guyovi. Po naléhání Gaye a Dylana se schůzky účastní i Guyův právník. Když se začíná přioštrovat, Guy zařve: "Chtěli jsme si jen normálně popovídat!" Připomněl, že on jediný je tam s právníkem. (Právník jde nakonec do vedlejší místnosti.) Rob je klidný, tedy alespoň tak vypadá, ačkoli potom říká, že uvnitř v něm to vřelo a byl smutný. Guy se zmiňuje o penězích, které mu Rob

Chris Heath – Feel (Cítit)

<http://robbiewilliams.webz.cz>

dal na dům a říká, že o tom se teď nechce bavit. Ale Rob trvá na tom, že se o tom bavit budou. Říká Guyovi, že nemyslí, že by to byl kdy dostatečně ocenil a že to bylo poprvé, co Guye za něco odměnil.

Rob řeší věci, které ho rozzlobily. Když zmíní Guyovo odmítnutí písně *Come Undone*, Guy namítne: "Řekl jsem Timovi a Davidovi, aby ti to neříkali." Za chvíli Guy protestuje: "Nemůžu pracovat, když jsem s někým v konfliktu. Jsem spisovatel - a na svou obhajobu dodává "Ježiš, Robe, snad si nemyslíš že jsem egocentrik?" Rob se směje, ale neodpovídá. Dylan nadnese, aby další body odložili, ale Rob nesouhlasí. "Tohle je vaše poslední setkání se mnou, tak byste snad mohli vytáhnout všechno na stůl."

Později pošle Guy e-mail, ve kterém píše, že chce Robovi peníze, které mu dal na dům, vrátit zpátky. Odpoví mu, ať je pošle na Robovu charitu.

Část první **Kapitola 10**